XXVI. évfolyam, 1. szám · **Ára: 1,80 Ft** · 1970. január 1.

ÚJÉV REGGELÉN

– Halló, népszámlálók? Egy személlyel többet találtam a lakásomon!

AZ ÚJ ÉV KÜSZÖBÉN

Endrődi István rajza

– Hmm, ennyit változtam egy év alatt?...

SZERENCSES EMBER

GYÁRFÁS ENDRE

Öt, négy, három, kettő, egy, nulla.
Rajtol az új év-rakéta újra.
Az első percekben nagy a nyomás,
pezsgő- és borgőz kipufogás.
Az űrkabinban szorong a Föld három
milliárd nője, férfia,
izgalommal várja, mi lesz sorsa,
hisz kísérleti széria.
A levegő még elegendő,
a hőmérséklet megfelel,
a táplálék? Nem épp bőséges...
Bár ritka, ki mindent lenyel.

Meteorfelhők jönnek szembe,
sugarak bukkannak elő...
S hogy reménysugár is lesz köztük,
e hit a fő hajtóerő.
Talán a súrlódás is enyhébb,
s ami **nehéz** – könnyebb lehet.
A súlytalanságért nem adnak
annyi jutalmat, serleget.
Háromszázhatvanöt napos
utazás végén év-rakétánk
szilárd talajt fog szép simán
– nem a Viharok Tengerén ám! –
a Nyugalom Tengerén száll le,
s nem érez „mondhatatlan űrt”,
s Szilveszter éjfélén jelenti:
„Ez a kísérlet sikerült.”

HAJNAL FELÉ

– Jól megyek a Keleti pályaudvarhoz?
– Ha tudja tartani az irányt, jól...

TERMELÉSI ÉRTEKEZLET

A füst hasznosítása

MALACSÁG

Budán éjfélkor zsúfolt étteremben
Újbor mellett sóvárogva csücsül két
Éhes vendég és lesi a visító
Kurtafarkú malackának csü-csülkét...

Sz. Gy.

EGY NAGY AMERIKAI KÖLTŐ

Általános meglepetésre Eugene McCarthy szenátor, volt demokratapárti elnökjelölt 500 dolláros irodalmi díjat kapott költői munkásságáért. Vele együtt még 63 más költőt és prózaírót is kitüntettek hasonló jutalommal. McCarthynak már több költeménye jelent meg a különböző lapokban (ellenfeleinek, Humphreynak, Nixonnak egy sem!) és nemsokára verseskötetet is kiadnak tőle.

Megkérdezték a szenátortól, hogy jár-e a díj valamilyen címmel, mint például Nobel-díj, vagy a Goncourt-díj. McCarthy bólintott:

– Jár! Én vagyok „A Szenátus Legjobb Költője!”

Megkérdeztük Tabi Lászlót:

Hol van a szigor határa?

Amikor Gőz Mátyás vezérigazgatónak jelentették, hogy Kordovai, a balesetelhárítási osztály előadója, kártyatrükkökkel szórakoztatta a kazánház beosztott dolgozóit, s emiatt azok kellőképpen nem ügyelvén a túlnyomásra, eredménytelenül kísérelték megakadályozni a több milliós beruházással épült kazán felrobbanását, szóval akkor Gőz Mátyás azt mondta: „Ez így nem megy tovább!" Tüstént maga elé rendelte hát Kordovait.

— Ez így nem megy tovább, Kordovai! — üvöltötte magán kívül. — Vegye tudomásul, hogy ki van rúgva! Hogy munkahelyére később járt be, mint a többiek, hogy korábban távozott, mint a többiek — eltűrtem. Hogy munkáját hat éve egyáltalán nem látta el, ellenben a vállalat nődolgozóit szerelmi ajánlataival molesztálta szüntelenül — elnéztem. Elnéztem azt is, hogy valahányszor zöldbabfőzelék volt az üzemi ebéd, maga azt a falhoz vágta, mégpedig gúnyos szavak kíséretében. Lenyeltem azt is, hogy vállalatunk hidraulikus centráléját — termelésünk műszaki szempontból alapvető kellékét — eladta a Bizományi Áruháznak. A pohár azonban most betelt, Kordovai! Jelentkezzék a munkakönyvéért és ne kerüljön többé a szemem elé!

Kordovai nem ellenkezett, nem mentegetőzött, nem magyarázkodott. Szemében könnyekkel megköszönte Gőz Mátyás türelmét és megtörten távozott.

Az erélyes vezérigazgató harmadnap hírét vette, hogy Kordovai az Árpád-híd alatt, a budai rakparton ütött tanyát, éjszakáit is ott tölti a flaszteren, egyre csak pipázva, étlen-szomjan. Az erélyes vezérigazgató e hírre mélységesen megrendült, s szolgálati kocsijába ülve azonnal felkereste Kordovait, akit valóban ott talált a híd alatt.

— Mondja, Kordovai, maga megőrült? — kérdezte indulatosan a békésen pipázgató férfitól. — Miért lakik itt a híd alatt? Mi ez? Tüntetés ellenem?

— Szó sincs róla — felelte amaz —, de állásom nem lévén, az albérleti szobámat sem tudom fizetni. Itt a híd alatt egészen jól megvagyok, csendben és nyugalomban. Tessék engem a sorsomra hagyni, bátran.

— De itt felfázik! Arról nem is beszélve, hogy éhen hal! Ide figyeljen, Kordovai... Ígérje meg, hogy tisztességesen fog viselkedni s akkor visszaveszem. Ha olykor késve jön be, vagy

A menthetetlen ember

korábban megy el, nem bánom. De amíg bent van, dolgozzék valamit. Nem sokat. Valamit. És ne molesztálja a nőket. És ne vágja falhoz a főzeléket. A felrobbant kazánunk négymillióba került. Fizet száz forint büntetést, havi tíz forintonként. Gondolkozzék a jóságomon, Kordovai!

Gőz Mátyás ezzel ismét kocsijába ült és elhajtatott. Ám hiába várta Kordovai jelentkezését napokon át. Negyedik álmatlan éjszakája után ismét kikocsizott a híd alá, hogy még egyszer beszéljen Kordovai fejével. Meg is találta őt szokott helyén, békésen pipázgatott, s mert a reggel hűvös volt, munkakönyvének lángjánál melegedett.

— Mondja, Kordovai, mivel táplálkozik maga itten? — kérdezte ingerülten az erélyes vezérigazgató.

— Itt a kövek között megterem némi fű és moha — felelte Kordovai egykedvűen —, abból tépdesek naponta kétszer és megszórom egy kis rozsdával, amit a híd aljáról kaparok le. Egyébként köszönöm a szíves érdeklődést.

— Ide figyeljen, Kordovai — mondta ekkor a vezérigazgató ellentmondást nem tűrő hangon. — Maga nem normális! Hiszen így tönkremegy! Ígérje meg, hogy többé nem mutat kártyatrükköket a kazánházban s akkor visszaveszem. Közeleg a tél, ne feledje! Gondolkozzék a jóságomon és jelentkezzen!

Kordovai nem felelt. Békésen pipázott s szelíden nézte a Duna hullámait. Gőz Mátyás bibliai átkokat morgott a foga között s elhajtatott.

Két héttel később orvosa azt tanácsolta az erélyes vezérigazgatónak, hogy idült álmatlansága és emésztési zavarai miatt vonuljon kórházba. Mielőtt Gőz Mátyás szót fogadott volna, elhatározta, hogy még egy kísérletet tesz. Kordovait ezúttal is megtalálta a híd alatt. Békésen pipázgatott. Nem messze tőle egy csinos fiatal lány tépdeste a füvet a kövek között. Egy ócska fazékban Duna-víz rotyogott a rőzselángon; készült a jó kis leves.

Gőz Mátyásnak nem jött hang a torkára. Gúnyosan végigmérte a megátalkodott Kordovait, aztán felsietett a hídra és a vízbe vetette magát. Teteme ott úszott el Kordovai előtt.

— Idegroncs volt... — mondta Kordovai, és utasította menyasszonyát, hogy csak egy csipetnyi hangyát főzzön a levesbe.

Megkérdeztük Pusztai Pált:

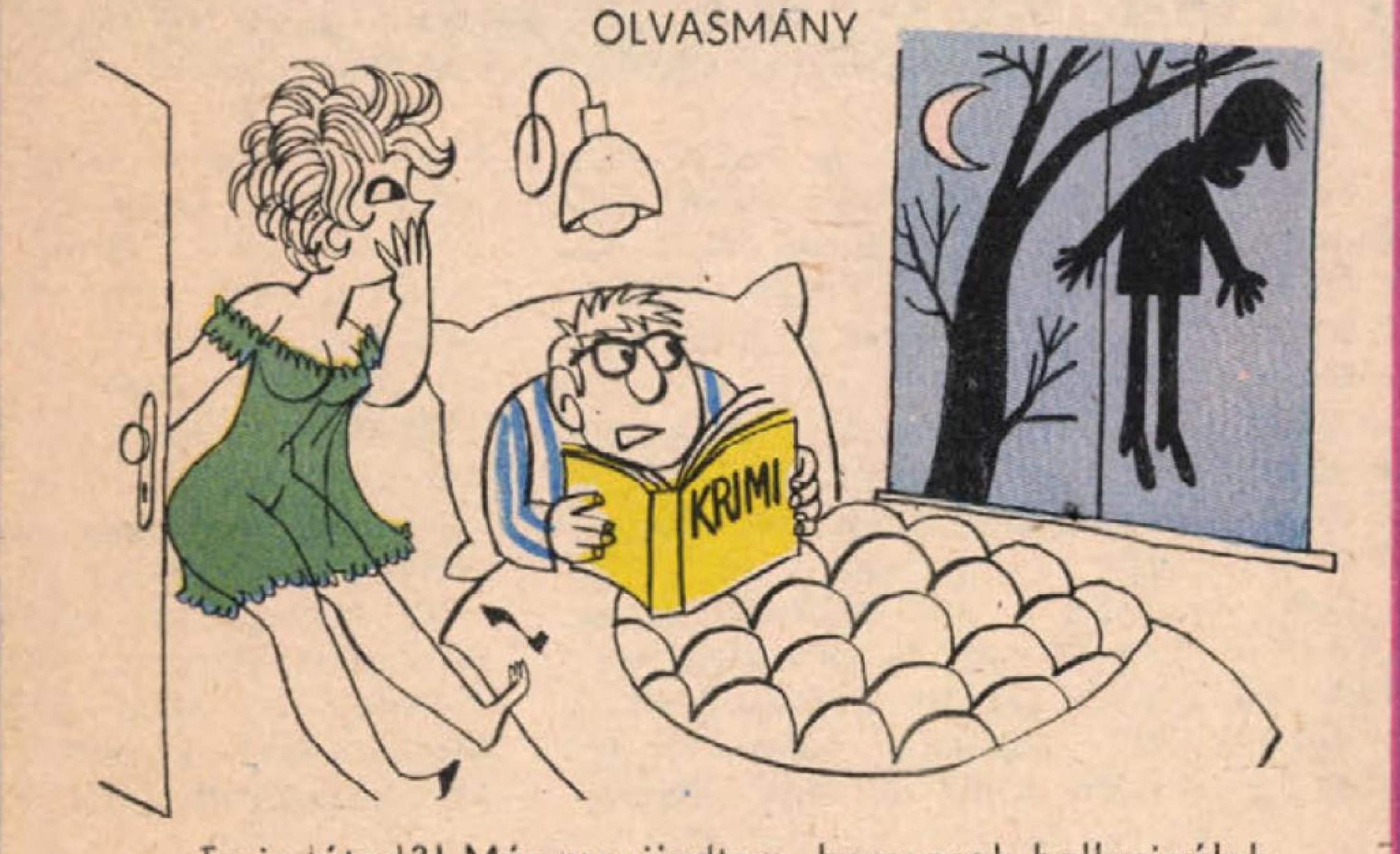
Mit ajánl a szabad idő jó kihasználására?

A HEGYEKBEN

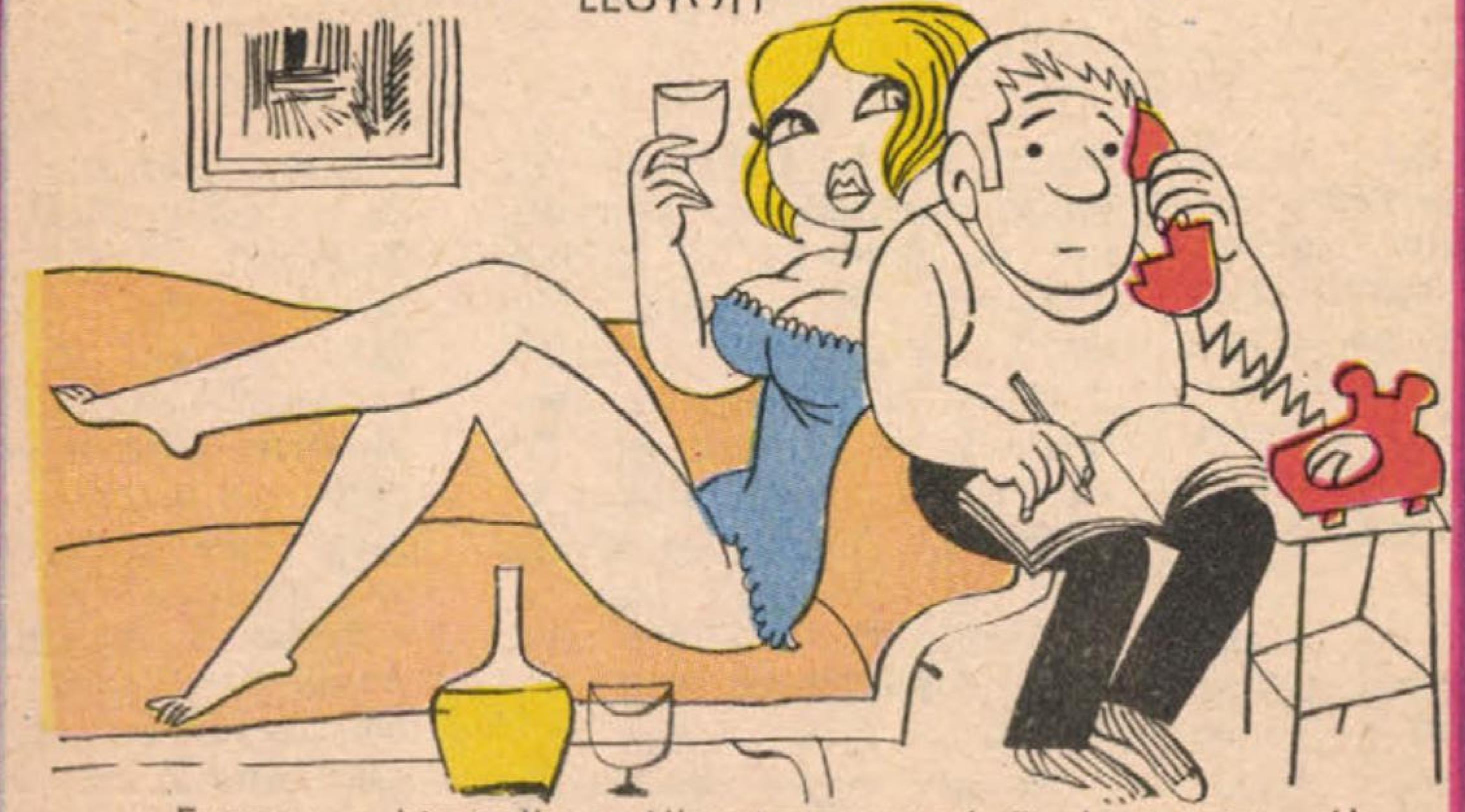
— Hát maga mit keres itt?
— Éppen a főnök kartárs elől menekültem ide.

OLVASMÁNY

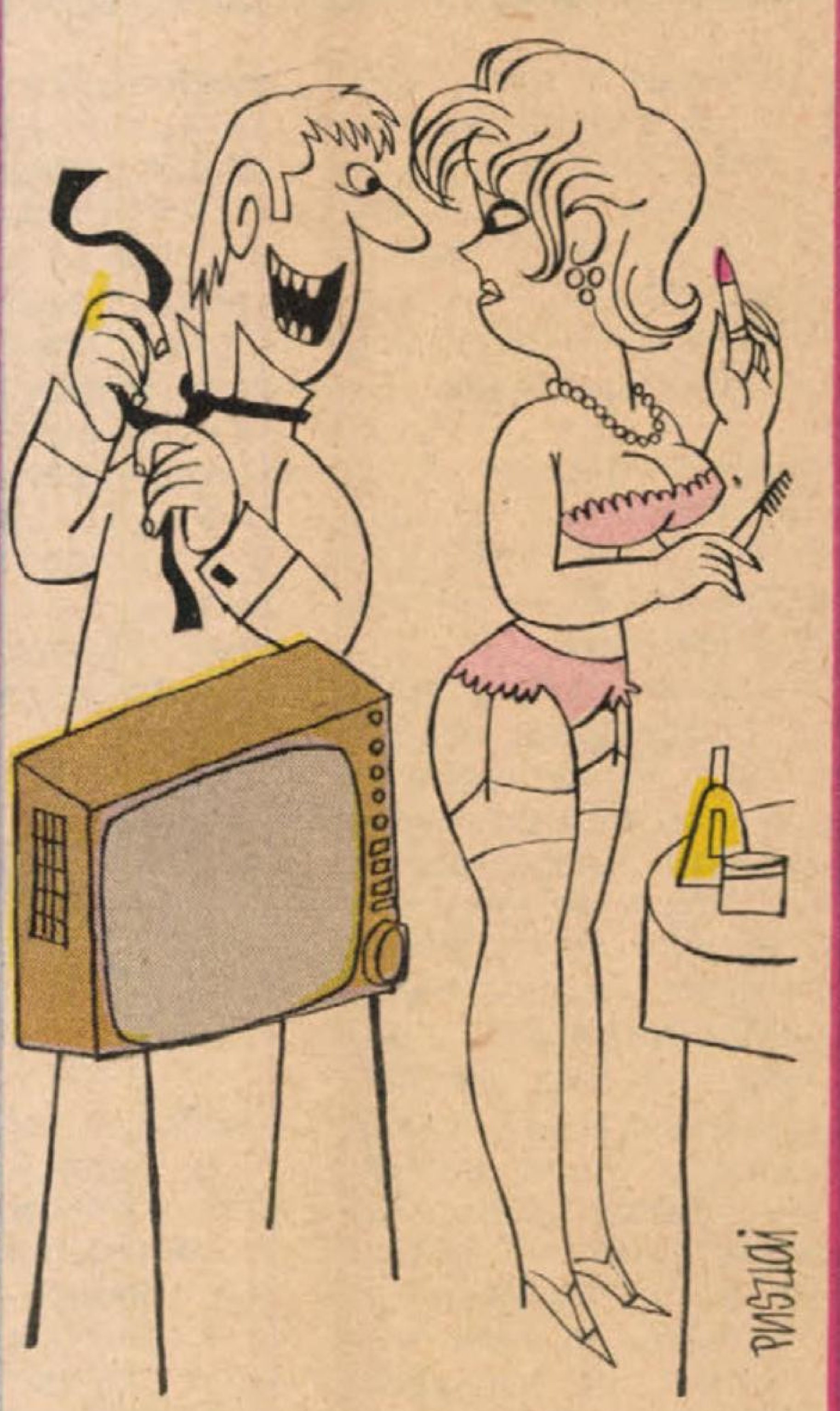
— Te is látod?! Már megijedtem, hogy csak hallucinálok...

LÉGYOTT

— Furcsa, a hivatalban állandóan magánügyben telefonálsz, itt meg a hivatalos dolgaidat intézed!

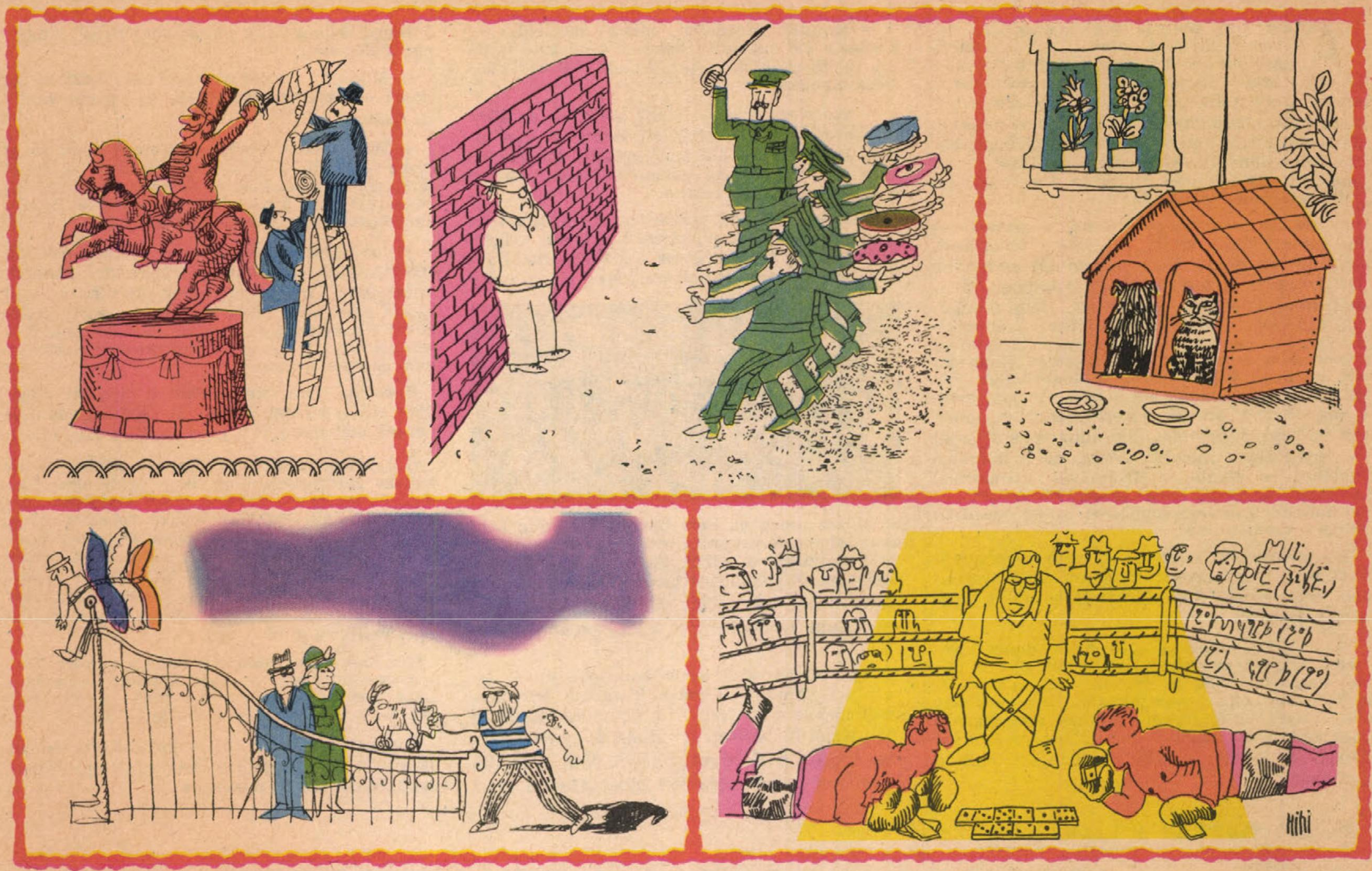
SZÍNHÁZI ESTE

— Ha az első felvonás után hazajövünk, még láthatjuk a Kloss kapitányt...

Megkérdeztük Hegedüs Istvánt:

Hogyan képzeli el az erőszakmentes társadalmat?

Megkérdeztük Földes Györgyöt:

Találkozott-e már jó kereskedővel?

A CSODA

A feleségem arra kért, hogy a jobb kezemmel csípjem meg a bal karját, mert nem tudja, ébren van-e vagy álmodik?

— Nem értelek — mondtam idegesen —, miért kellene most megcsípnem téged?

— Nem hallottad? Amikor beléptünk az üzletbe, köszöntek. Csoda! Valóságos csoda: köszöntek! — lelkendezett a feleségem.

— Valóban csoda a javából — helyeseltem, de akkorra már velünk szemben ült a stuccolt bajuszú, szőke és nyurga fiatalember s megkérdezte a feleségemet, hogy milyen cipőt óhajt? Így kérdezte, hogy „óhajt", nem pedig parancsoló módban, hogy „Tessék kérni!", amint már ezt olyan hosszú idő óta megszoktuk. Feleségem — e feltűnő udvariasságnak és az iménti köszönésnek a bűvöletében — kellő szóbőséggel elmagyarázta, hogy egy középkék, mindennapra alkalmas cipő kellene neki, 38-as számban, kubán sarokkal, orrán sajátjából font díszítéssel.

— A legnagyobb készséggel, asszonyom, csak némi türelmet kérek... — válaszolt az eladó, miután feleségemnek nagy szakértelemmel előadott kívánságát meghallgatta, majd fürge léptekkel eltűnt egy félig elhúzott függöny mögött, ott felfelé iramodott egy csigalépcsőn, amely nyilván az emeleti raktárba vezetett. Egy-két perc múlva ugyanilyen fürgén robogott lefelé, féltucat cipődobozzal a kezében, s ismét elfoglalta helyét a feleségemmel szemben. Egymás után sorba felnyitotta a dobozokat és nagy ügyességgel ajánlotta a cipőket, szakszerű magyarázattal szolgálva arról, hogy melyik, milyen. Miként ilyenkor lenni szokott, a feleségemnek egyik cipő sem tetszett, mert az ugyan — mutatott a negyedik párra —, jó lenne, de a színe valamivel mélyebb annál a kéknél, mint amilyent ő vásárolni szeretne.

— Nem tesz semmit, asszonyom — mosolygott az eladó, aztán eltűnt, ismét felfelé, majd lefelé robogott a csigalépcsőn, magával hozva újabb hat cipősdobozt. Többször is megismételte a műveletet, közben egymás után felpróbálta a feleségem lábára a cipőket. Végre a tizenhetedik párnái a feleségem felkiáltott:

— Ez remek! Ezt kerestem! Középkék, puha bőr, sajátjából díszített fonással, kubán sarokkal.

Ez a sok minden és az eladó gyors tevékenysége nem tartott hosszabb ideig tíz percnél, további két perc alatt a cipőt becsomagolták és fizettünk. Az eladó végigkísért bennünket az üzleten, és kitárta előttünk az ajtót. „Nagyon köszönöm, tessék máskor is felkeresni bennünket" — búcsúzott. Erre megint azt mondta a feleségem, hogy feltétlenül csípjem már meg, mert ez valóságos csoda. Nem akar hinni a szemének meg a fülének.

Abban egyeztünk meg, hogy ezentúl bármilyen csoda is történik velünk az üzletekben, ne mondja, hogy csípjem meg, mert már unom nagy és szent csodálkozását. Ettől függetlenül persze mondhatott akármit is, mert jókedvre hangolt bennünket a fáradhatatlan eladó és a pihentető séta.

— Azt az összecsukható ernyőt szeretném — állt meg hirtelen a feleségem egy üzlet kirakata előtt. — Nagyon jó szín, mindenképpen illik a barna kockás kosztümömhöz.

Nem tudtunk bemenni az üzletbe, mert amit mi üzletnek néztünk, az csak mintakirakat volt. Innen egy jókora piros színű neon-nyíl mutatott a túlsó oldalra, ahol a mintakirakathoz tartozó üzletben meg lehet vásárolni mindazt, amit a néző ezen az oldalon a kirakatban lát. Átmentünk tehát az üzletbe. Rengeteg ernyőt raktak elénk, de mondanom sem kell, hogy mind más színű volt, mint amilyent a túlsó oldalon a kirakatban láttunk. Ám ekkor az eladó hirtelen leakasztott egy kulcsot a falról, átszaladt a szemközti reklámkirakathoz, és néhány pillanat múlva máris hozta a kívánt ernyőt.

— Elnézést — mondta az eladó —, véletlenül csak ez az egy darab volt ilyen, majd holnap felhozunk többet is a raktárból.

Itt is az ajtóig kísértek bennünket, udvariasan elköszöntek tőlünk, a feleségemnek átadtak egy ízléses névjegykártyát, és az üzletvezető még utánunk szólt: „Köszönjük, tessék máskor is felkeresni bennünket."

— Valóságos csoda — mondta újfent a feleségem.

— Most az egyszer még csípjél meg. Szeretném végre tudni, hogy ébren vagyok-e?

Megcsíptem. Úgy, ahogy kívánta. Akkor jött rá, hogy ébren van ugyan, de nem Budapesten, hanem Bécsben, egykori hazánkfiának, Kelemen Gézának jó forgalmú divatáruüzletében. Elöntött a hazafias büszkeség: a cipőbolt is, ahol az imént vásároltunk, ugyancsak egy idegenbe szakadt hazánkfiáé volt.

Hiába, tudnak a magyarok kereskedni...

Megkérdeztük Mikes Györgyöt:

Számít-e a korkülönbség a szerelemben?

Ilike jóval fiatalabb volt nálam... Mit kerteljek?... Húsz évvel volt fiatalabb — mesélte Géza barátom egy bizalmas órájában. — Én nagyon szerettem őt, és azt hiszem, ő is szeretett engem, vagy legalábbis kedvelt. Csak egy nagy problémám volt: nem tudtam vele beszélgetni. Nem volt miről. Komoly gondot okozott nekem: miről társalogjunk? Mi legyen az a téma, amely Ilikét is érdekli, amibe be tudom vonni és ami engem is érdekel. Egy negyvenéves embernek adnia kell magára, nem hülyéskedhet, elvárják tőle, hogy bölcs legyen, ugyanakkor nem szabad unalmasnak lennie. Nagyon boldog voltam, ha találkoztam Ilikével, de előzőleg fel kellett készülnöm a randevúra. Egy-egy randevú előtt végiggondoltam az összes lehetséges témákat, és elkezdtem rostálni: ez a téma jó, ez nem jó, amaz tűrhető esetleg. A húsz év korkülönbség megnehezítette a válogatást és időnként csúnyán felsültem: láttam Ilikén, hogy halálosan unja, amiről beszélek. Nem, nem mondta, de láttam a szemén, és ettől zavarba jöttem, elkezdtem összevissza beszélni, mire szegény lány csodálkozva, meglepetten nézett rám, némi csalódással.

Egy alkalommal, midőn feljött hozzám, talált a könyveim között egy régi magyar—portugál könyvet, és kuncogva megkérdezte, természetesen magyarul: „Uram, meg tudná mondani nekem, merre találok egy konflist?" Belementem a játékba, és azt feleltem, ami benne volt a nyelvkönyvemben: „Ha belefújok a sípomba, azonnal idegördül egy konflis, asszonyom." Így beszélgettünk egész délután: a divatról, a szalonkavadászatról és az időjárásról. Ezen a délutánon éreztem először, hogy megtaláltam a szellemi kapcsolatot Ilikével. A társalgás illő volt koromhoz, mégsem volt unalmas, mert az avítt mondatok nem nélkülözték a humort. Ilike néha nagyokat derült

A KÖZÖS TÉMA

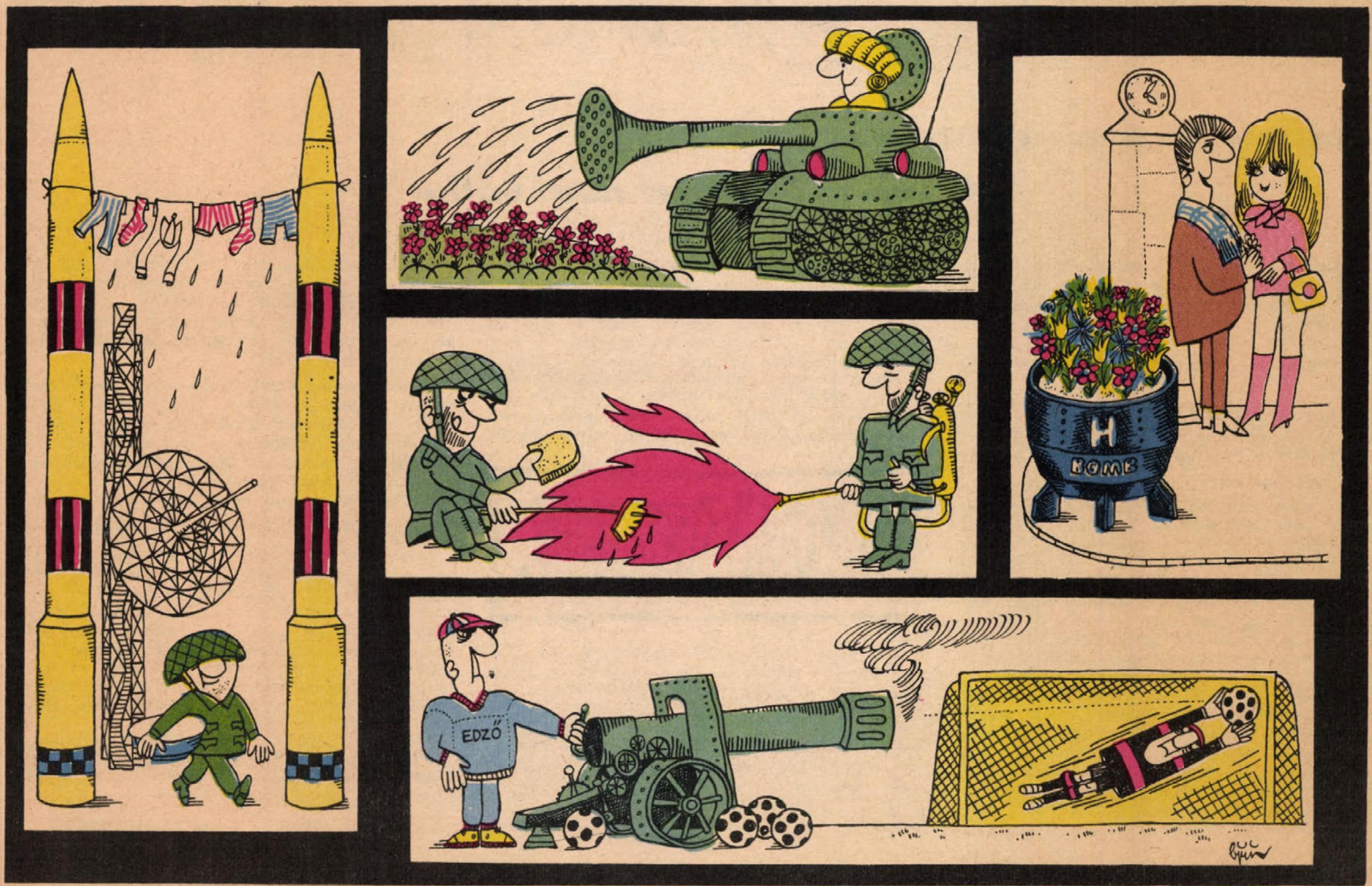
és én büszke voltam, hogy sikerült megnevettetnem. Azon a délutánon nem kellett törni a fejemet, miről társalogjak Ilikével, mi legyen a közös témánk. Hála a nyelvkönyvnek, órák hosszat fecsegtünk. Úgy láttam, hogy Ilike is felszabadultabb, valószínűleg neki is gondot okozott, miről beszélgessen egy olyan idős pasassal, mint én vagyok. A portugál nyelvkönyv meghitté tette a kapcsolatunkat és én nagyon-nagyon boldog voltam: végre egymásra találtunk szellemileg. Ne mosolyogj, barátom, véleményem szerint ez fontosabb, mint a fizikai kapcsolat. „Hol van a társalkodónője?" — kérdeztem Ilikétől, mire ő azt felelte: „Tegnap megfázott a hajókiránduláson, és most az ágyat nyomja." Mire én: „Nincs kedve eljönni velem a városi képtárba? A városi képtár a XVIII. században épült." És így tovább, és így tovább. Végigolvastuk az egész nyelvtankönyvet, és amikor befejeztük, mindketten úgy éreztük: tartalmas délutánt töltöttünk együtt és sikerült áthidalnunk a kettőnk között levő korkülönbséget. Ilike meg is mondta nekem, amikor elbúcsúztunk: azért vonzódik hozzám, mert velem olyan jól el lehet dumálni...

A legközelebbi randevúnkra beszereztem egy újabb nyelvkönyvet, ha jól emlékszem, egy magyar—finn társalgási könyvet... Órák hosszat beszélgettünk és elfeledkeztünk az időről. Ilyeneket mondtunk egymásnak: „Kisasszony, a szán előállott, a kocsis türelmetlenül pattogtatja ostorát." Ilike erre azt felelte, ugyancsak a könyvből: „Azonnal jövök, csak felveszem a medvebőr bundámat, amelyet Urho bácsitól kaptam." „Ki az az Urho bácsi?" „Apám húgának a fia..."

A humoristák gyakran gúnyolták az effajta nyelvkönyveket, de nekem nagyon hasznosak voltak: mindig volt miről társalognunk és sohasem unatkoztunk. És milyen változatosak voltak a témák: a gyógyfürdőben, bevásárlásnál, varrónőnél, a vámnál... Bimbózó szerelmünk, sajnos, váratlanul véget ért... Már hetek óta nem láttam Ilikét... Többször kerestem telefonon, de mindig letagadtatta magát. Állítólag egy fiatal, húszéves sráccal jár együtt. Rendben van: korban jobban illik hozzá, de miről beszélgetnek? Milyen közös témája lehet egy húszéves fiúnak és egy húszéves lánynak?

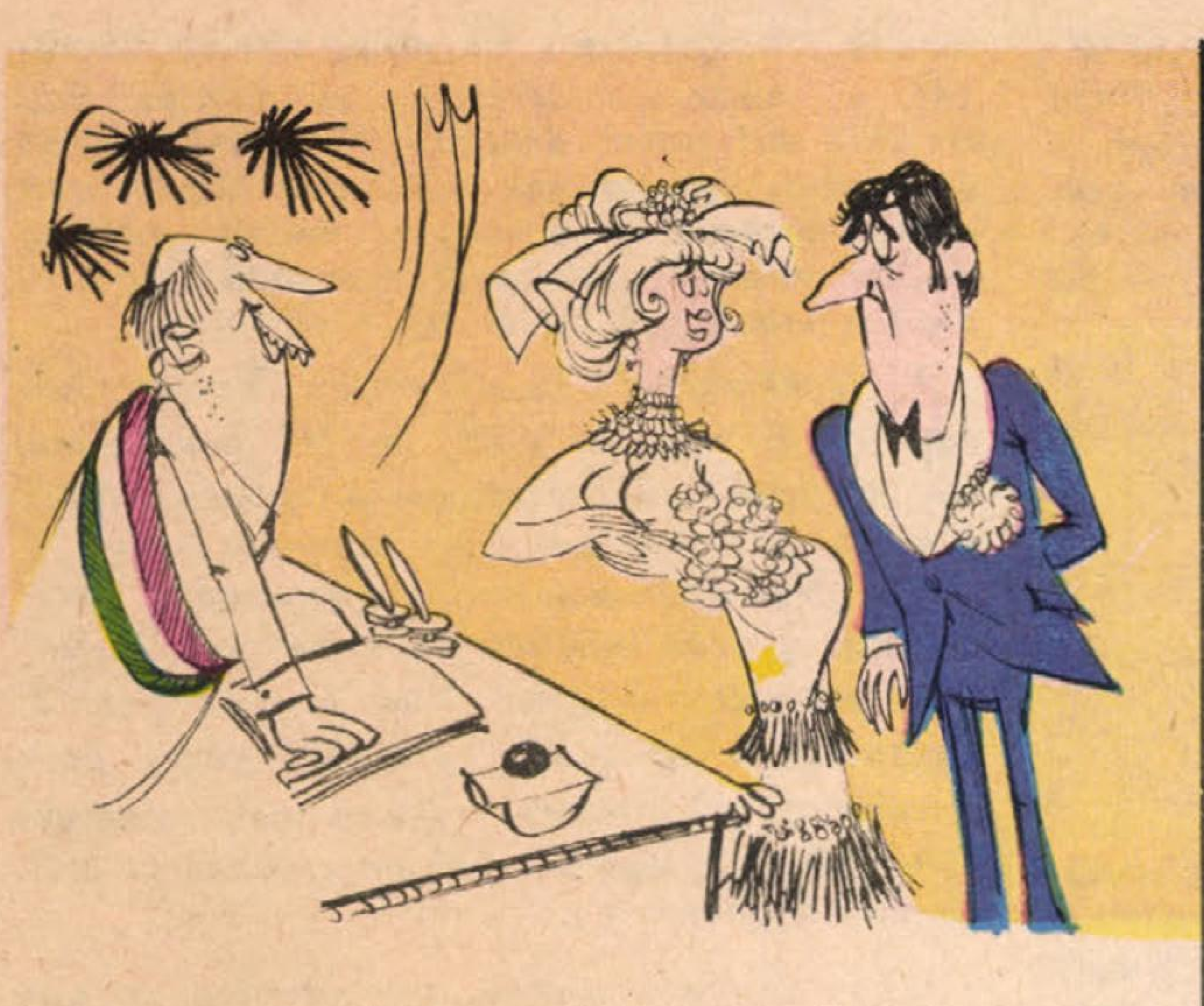
Megkérdeztük Balázs-Piri Balázst:

Hogyan kezdene hozzá a leszereléshez?

Megkérdeztük Barát Józsefet:

Minek örült az elmúlt esztendőben?

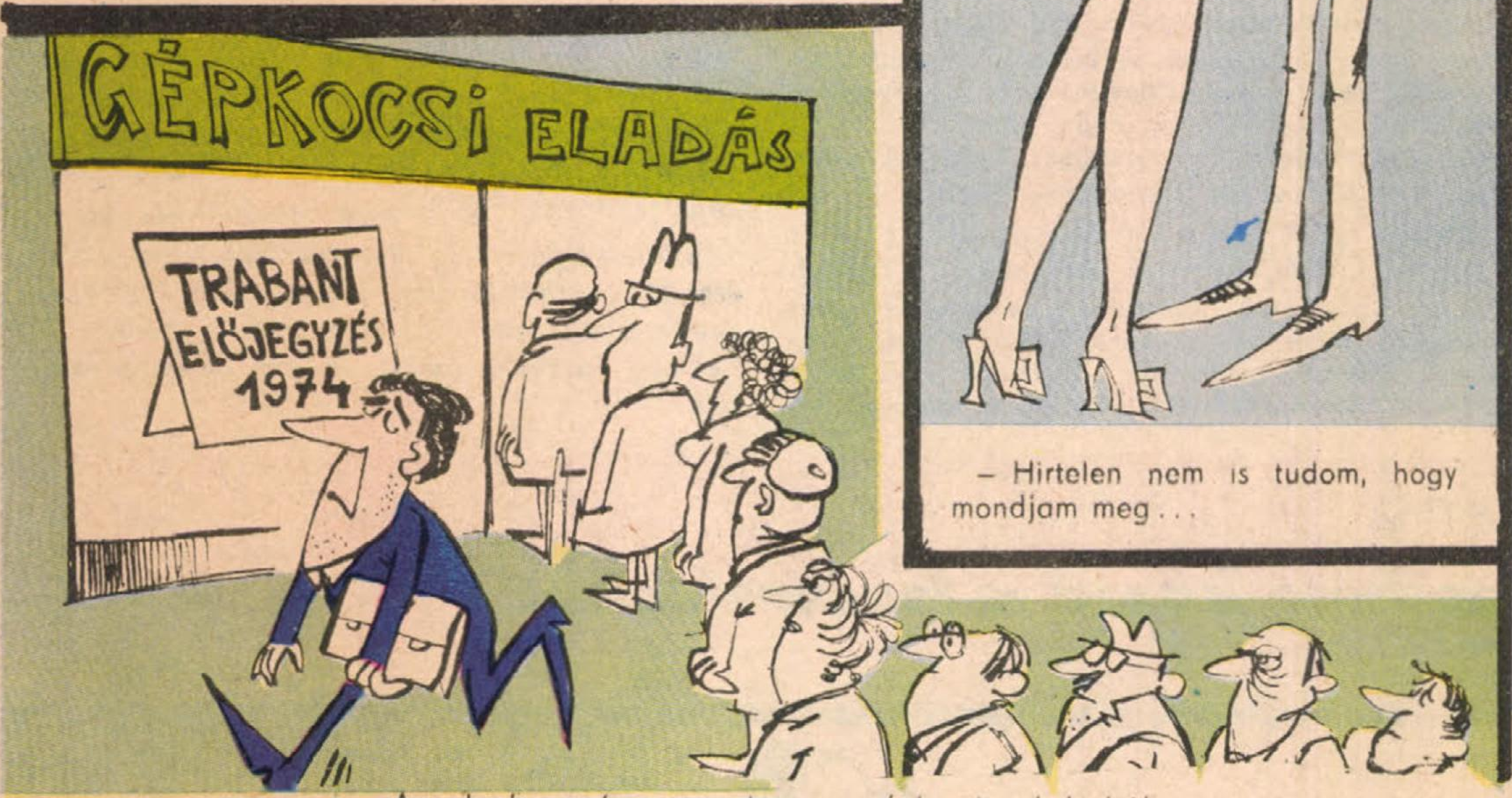
– Annak, hogy mások is megnősültek

– Hirtelen nem is tudom, hogy mondjam meg . . .

– A családi pótléknak!

– Annak, hogy én nem akartam gépkocsit vásárolni!

– Az ember huszonkilenc éves korában már minden apróságnak tud örülni.

Megkérdeztük Galambos Szilvesztert:

Milyen megbízást nem vállal?

Nemrégiben szikár, magas, kissé hajlott hátú férfi keresett fel a lakásomon:

— Pálinkás jó estét! De kecskeméti barackpálinkását! — köszönt rám tréfásan. — Ugye ön humorista?

— Olyasféle — válaszoltam kötelező szerénységgel.

— Egy megbizásról lenne szó — tért rá kertelés nélkül jövetele céljára. — Szeretném, ha megviccesítené néhány kérvényemet.

— Hogy érti ezt?

— A közhivatalokhoz, intézményekhez a legkülönbözőbb ügyes-bajos kérdésekkel fordulnak. Jellemző ezekre az írásművekre a száraz, unalmas stilus. Nem csoda, ha a szegény tisztviselők immel-ámmal foglalkoznak az aktákkal. Momentán a legfontosabb kérvényem egy lakásépitési segélykérelem. Szeretném, ha derülnének a tisztviselők, így rokonszenvesebben kezelnék az ügyemet. Viccesen kezdjük. Mondjuk, így: „Két kőműves utazik a vonaton . . .” Itt jöhetne egy remek vicc. Aztán később ügyesen beleszőné az írásba, hogy lakást szeretnék építtetni. A végére is jöhet egy jó csattanó. „Kéresem elintézésében reménykedem. Nem szeretnék úgy járni, mint . . .” Ide megint jönne egy kacagtató történet. Mit szól az ötletemhez? Rááll? — kérdezte diadalmas mosollyal vendégem.

— Megtisztelő az ajánlat. Egy kis gondolkodási időt kérek. Postán értesitem — igértem látogatómnak, s az ajtóhoz kisértem. Cseppet sem lepődtem meg kérésén. Büszkén állíthatom, hogy a legkülönbözőbb ügyekben kérték már segitségemet. Egyik üzemünk vezetője megbízott, hogy a termelési értekezletükön humoros, derűs szöveggel adjam a dolgozók tudtára, hogy az idén nincs nyereségrészesedés. Nevetés közben az embereknek nincs idejük

ÜGYFELEK

mérgelődni! Ebben egyetértettünk, de nem vállalkoztam a rangos feladatra. Az igazgató ekkor alázatosan megkért, hogy legalább találjak ki egy falrengetően mulatságos szöveget, mellyel pocsék gyártmányaikat reklámozhatnák. Elutasító válaszom után kijelentette: Mark Twainnel könnyebben boldogult volna. Egy iskolatársam, még a nyáron, éjszaka fél egykor, kirángatott az ágyamból: „Elsősegélyről van szó! — magyarázta izgatottan, és kétségbeesve megmarkolta a hálóingemet. — Valakinek egy nagyobb összeggel tartozom. Tegnap kaptam az utolsó ügyvédi felszólítást. Fizetni nem tudok, mert mindössze hat forint ötven fillérem van. De ha te írnál egy röhögtető, poénokkal teli, haladékot kérő levelet . . .”

Nyolc éven át együtt ültünk az iskolapadban. Eleget tettem kérésének. Negyvennyolc órán belül pert indítottak a barátom ellen: rendezze a tartozását. Iskolatársam felhívott telefonon, alaposan lehordott és tehetségtelen fráternak nevezett. „Vicceid gyengék voltak és unalmasak. Így persze nem lehet eredményt elérni!”

Feldúlt, fiatal nő keresett fel a napokban:

— A barátnőmről van szó. Férjes asszony. Az ura azt hiszi, hogy egy kisipari szövetkezetben dolgozik, de Olga alkalmi ismeretségekből tartotta fenn magát. Tegnap a Krémkávé eszpresszóból elvitte a razzia. Az a kérésem, hogy beszéljen a férjével. Mondja el neki vidáman, jópofán, hogy egyik foglalkozás olyan, mint a másik, csak becsületesen csinálja az ember. Különben is nem a világ az a pár hónap, amit Olga kaphat . . .

Mindezek betetőzésére, még a szerkesztőim is valami mulatságos írást vártak tőlem, a lap szilveszteri számába.

Tekintettel lehettek volna a névnapomra . . .

Megkérdeztük Ősz Ferencet:

Mivel magyarázza a nemzedéki ellentéteket?

BOTRÁNYOS VISELKEDÉS

Rezeda Kálmán, többszörös munkanélküli, aszfalt-filozófus és a „Szent Balhé" nevezetű galeri vezére, gondterhelten rótta a köröket. A gyülekezet tagjai izgatottan követték a fülükkel. Igazság szerint a szemükkel szerették volna követni, de mivel lelkük tükreit fekete szemüvegek, a szemüvegeket pedig dús hajzatuk fedte, ez teljességgel lehetetlen volt.

— Gáz van! — szólalt meg végre Rezeda, de senki sem rohant elzárni a rezsót, mert tudnivaló, hogy a kijelentés nem azt jelenti, hogy gáz van, hanem hogy gáz, azaz balhé, illetve zűr van. A mai köznyelv ezt leginkább úgy fejezné ki, hogy objektív probléma ütötte fel a fejét.

A galeri tagjai érdeklődve várták a folytatást, ami nem is késett:

— Mit csinálunk szilveszterkor?

— Balhét — felelte a kórus.

— Ez természetes! De hogyan? — kérdezte szónoki pátosszal a vezér. — Ugyanis, ha elfelejtettétek volna, ezen az éjszakán mindenki arénázik. Hiába megyünk végig a Körúton összekapaszkodva, elfoglalva az egész járdát, mások is ezt teszik. Hiába ordítozunk, mindenki torkaszakadtából kiabál...

— Azért az nem ugyanaz. Gondolj csak a szerelésre! — mondta egy lány, de lehet, hogy fiú volt.

— Mazsola! — intette le a vezér. — A jelmezbálok slágere az idén a mi szerelésünk lesz. Már most nem lehet hosszú parókát kölcsön kapni... Az emberek ezen az éjszakán azt teszik, amit egész évben elítélnek. A polgár 364 napon át nem vét a csendrendelet ellen, szabályosan közlekedik, tisztességes öltözékben jár és viszolyog attól, aki részegen randalírozik az utcán. Bezzeg, szilveszterkor teleordítja a magyar éjszakát, idegen nőket szólít le a Körúton, a járda szegélyén ülve, üvegből issza a pálinkát, táncra perdül az Emke aluljáróban, a villamossíneken csókolózik, szóval azt teszi, amit egész évben tőlünk látott, és ilyenkor kitűnően érzi magát. Remélem nem akartok csatlakozni hozzájuk?

— Isten őrizz! — borzongott egy fiú, de lehetséges, hogy ez meg lány volt, vagy még most is az.

A társulaton úrrá lett a kétségbeesett bizonytalanság. Irtózattal töltötte el őket a fenyegető lehetőség: hacsak egy éjszakára is, de hasonlítani fognak a többséghez, elvesztik különállásukat, a kutya nem fog felfigyelni rájuk, és bárhogy randalíroznának, a legszigorúbb rendőr is jóindulatú elnézéssel mosolyogna rajtuk. De Rezeda megtalálta a megoldást:

— Szédületes ötletem van! Szilveszterre új szerelésbe vágjuk magunkat. A jelmez a következő: sötét ruha, fehér ing, nyakkendő, fekete cipő, kalap. A lányoknak kisestélyi, tűsarok, nylonharisnya — sorolta undorral a kellékeket.

— És a tollunk? — kapott a hajához ijedten egy tag.

— Ez a balhé megéri hogy levágassuk! Majd kinő! — mondta a vezér.

— Mosakodni is kell?

— Természetesen. Méghozzá illatos szappannal. Borotválkozás után kötelező a pitralon és valami kölni. Tilos viszont az ital, a feltűnő viselkedés, a hangos szó. Kötelező az irodalmi nyelv használata, kivéve egyes modern művek nyelvezetét.

A galeri tagjai lelkesen széledtek szét.

— Majd mi megmutatjuk ezeknek a polgároknak! — kiáltotta Rezeda, mint valami harci jelszót.

Mindezt csak azért mondtam el, hogy figyelmeztessem azon tisztességes embertársaimat, akik szilveszter éjszakáján hosszú parókával, veres papírorral, trombitákat fújva tántorognak végig a Körúton, legyenek éberek! Ha látnak egy csoport fiatalt — akik feltűnően elegánsak és megfontolt léptekkel haladva, halk hangon Juhász Ferenc ars poeticájáról cserélnek eszmét — nagy ívben kerüljék ki őket. Nem méltók arra, hogy négykézlábra ereszkedjünk velük. Kirekesztették magukat közülünk...

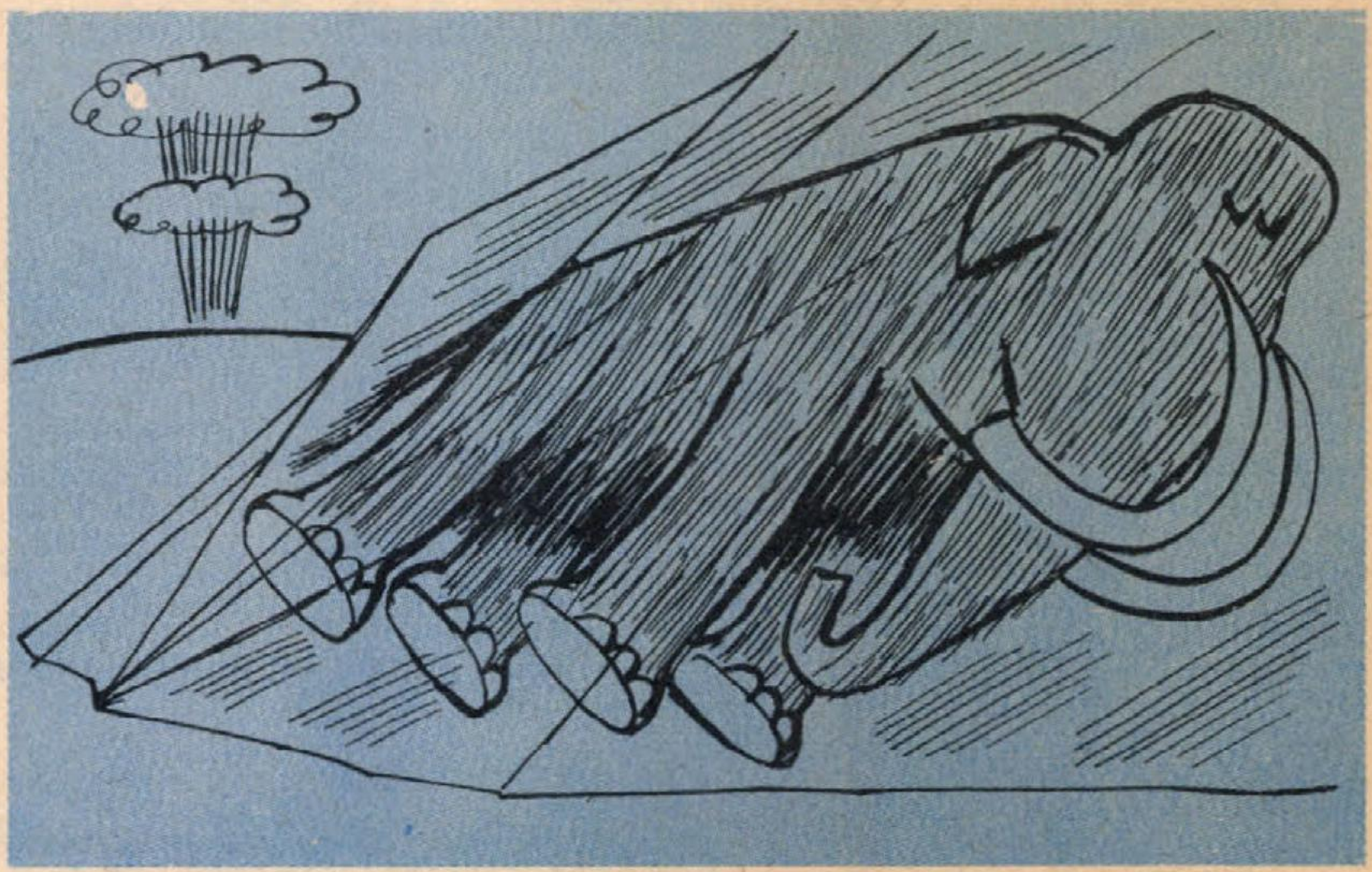
Hiába, ezek a mai fiatalok mindenre képesek...

Megkérdeztük Várnai Györgyöt:

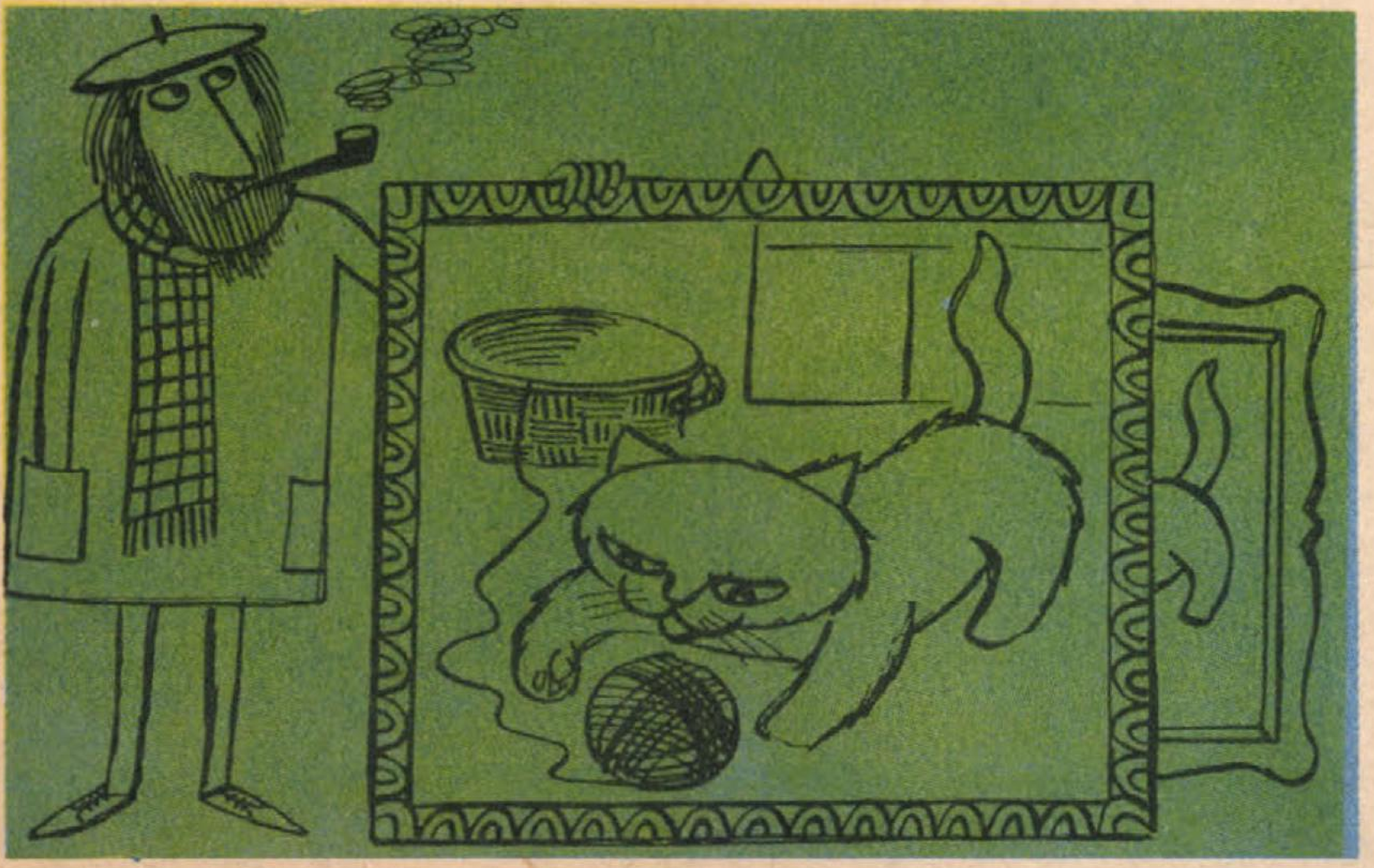
Milyen állatokat irigyel?

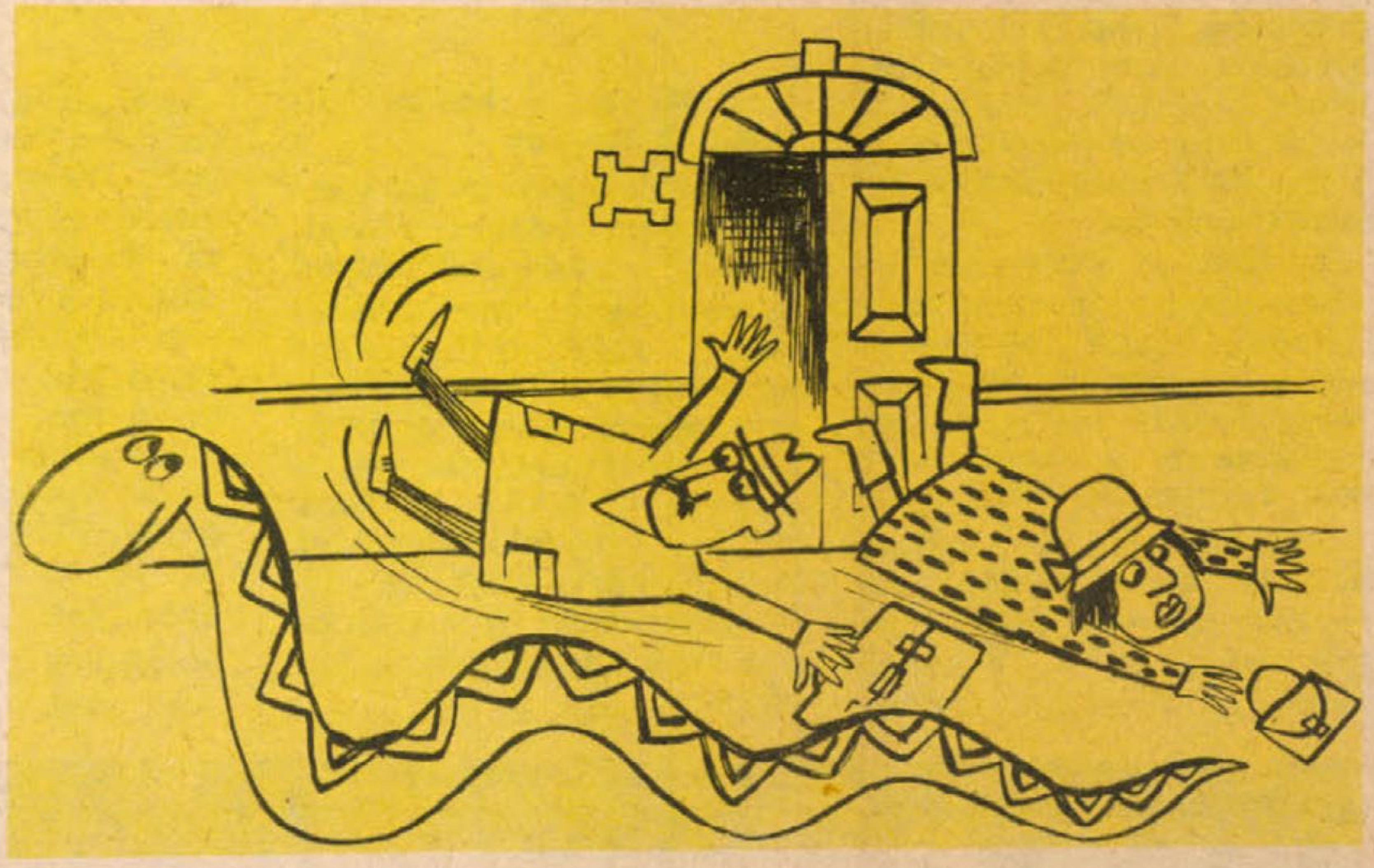
– Egymaga tud kórusban énekelni.

– Már nem érte meg az atomkort.

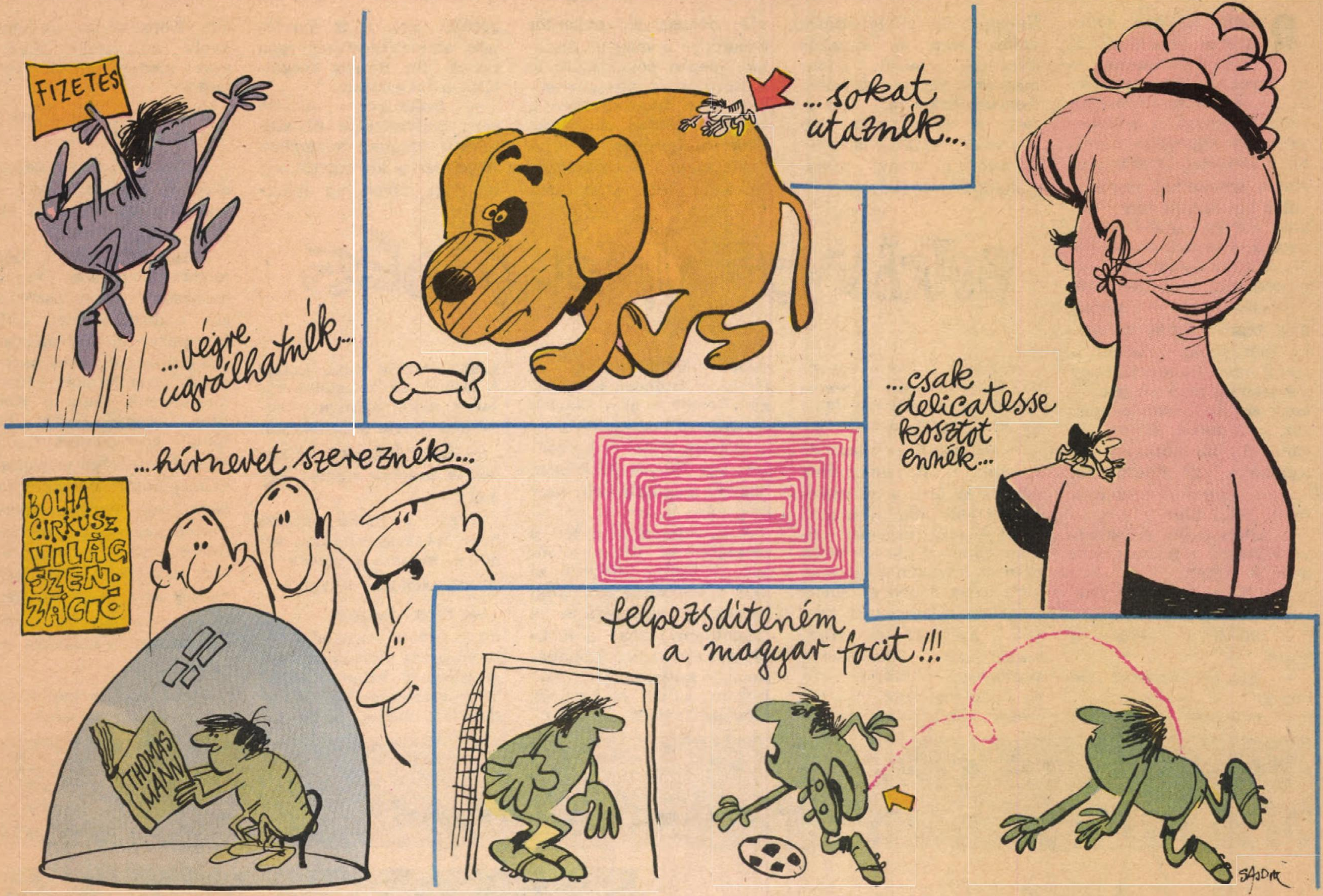
– Arra is telik neki, hogy lefestesse magát.

– Nem csuszik el a tel nem szórt járdán.

Megkérdeztük Sajdik Ferencet:

Mit tenne egy bolha helyében?

Megkérdeztük Novobáczky Sándort:

Hogyan látja a fototechnika helyzetét?

FÉNYKÉP • GYŰJTEMÉNY

Szédületes iramban fejlődik a technika. Hétmérföldes léptekkel rohan előre. Amiről néhány évtizede csak álmodoztunk, a szemünk láttára valósul meg. Ez a technika forradalma.

Így van. Hogyan lehetséges akkor, hogy a technika egy bizonyos ágában minden fordítva történik?

Fantasztikus iramban hanyatlik a fototechnika. Hétmérföldes léptekkel rohan hátrafelé. Ami néhány évtizede szemünk láttára valósult meg, az ma már csak álom. Ez a fototechnika ellenforradalma.

Előszedtem fényképgyűjteményemet, összehasonlítottam a régebbi fényképeket a maiakkal. Az eredmény lesújtó volt — a mai fényképezés a régihez képest egyszerűen nulla.

Itt van például a rólam készült két fénykép. Az egyiket 15 esztendővel ezelőtt csinálták, a másikat most. A 15 évvel ezelőtti kép olyan tűéles, hogy minden szál hajam látszik rajta. De mostanában olyan vacak technikával, olyan gyenge lencsével, vagy blendével, vagy mi az ördöggel dolgoznak, hogy teljesen életlen lesz a kép, itt elöl például a hajam teljesen lemaradt.

Nem is értem miért vannak olyan nagyra a csodálatos felszereléseikkel (gumiobjektív, meg teleobjektív, meg mittudomén) ha közben a szemem tája meg arcom szanaszét telistele van mindenféle vonalkákkal, aminek nyoma sincs a régebbi képeken. Persze lehet, hogy az előhívásnál vagy a nagyításnál kerültek rá ezek a barázdák, vagy a papír volt töredezett — ez is, az is technikai hiba, ilyen a régi világban nem fordulhatott elő. A régi képek egyszerű, stabil, masszív masinák voltak, de azok nem csináltak ilyen elemi hibákat.

Azonkívül a régi fototechnika azért is tökéletes volt, mert olyannak adta vissza a modellt, amilyen az valójában. Itt van például a kezemben az érettségi fényképem. Szegény Friedrich bácsi csinálta Szentesen, a maga öreg, harmonikás masinájával — de az volt ám a fényképezőgép. Még ma is meg lehet nézni, milyen jól érvényesülnek finom vonásaim hosszúkás arcomon. De amit ezek a maiak csinálnak... A nagyító készüléket beleszerelik a felvevőgépbe, vagy mi a szösz, így aztán akkora arca, tokája lesz az embernek, hogy az már nem is arc, hanem pofa.

Persze nem a hivatásos fotósokat hibáztatom, mert az amatőrképek is szemlátomást romlanak, amiből logikusan következik, hogy a technikával van baj. Ez a húsz év előtti képem például olyan, hogy szinte megszólal, hosszú, nyúlánk, karcsú férfi néz vissza rám. De az ott, a múlt nyáron a strandon, olyan tökéletlen technikával készült, mintha a gép elmozdult volna: egy hasam helyett kettő van.

Éppen a közelemben van a feleségem, előadom miként járatta le magát előttem a fototechnika.

Azt mondja nincs igazam, nem a technika változott meg, hanem én.

De már ez rágalom, támadok vissza, hasonlítsa csak össze ő is a régi és az új képeket. S hogy nem szándékosan válogattam össze a rossz fotókat, nézzen végig más felvételeket is. Itt vannak mindjárt az övéi.

Feleségem nézegette egy darabig a képeket, azután igazat adott nekem. A 15 év előtti fotózás sokkal jobb volt, mint a mai, állapította meg — a 25 év előtti pedig csillagászati magasságokban állt fölötte. És szent meggyőződése, hogy további tíz-tizenöt év múlva beáll a fototechnika teljes csődje.

Megkérdeztük Somogyi Pált:

Ismeri-e a kábítószereket?

Nem tagadom — akik ismernek, úgyis tudják — vonzódom a különböző drogok iránt; nemcsak dohányzom és kávézom, hanem szívesen megkóstolok bármi fajta doppingszert is, ha attól elevenebb leszek, megfigyeléseimet élesebbé teszi és szemléletemet derűlátással tölti el.

Elképzelhetik tehát, hogy mekkora izgalom fogott el, midőn a telefonom megszólalt, s egy ismerős hang bizalmasan azt mondta:

— Szívesen látunk holnap délben, egy kis magyar LSD-szeánszon. Egy szót se a dologról és ne ebédelj!

Azzal már le is tette a kagylót. Bevallom, egy kissé megijedtem, elfogott a félsz: elég sokat hallottam már az LSD-ről ahhoz, hogy némi szorongással várjam a másnapot. No, persze elmentem a szeánszra, éhgyomorra, ahogy mondták: a szervezet bizonyára így fogadja be jobban az LSD-t.

A társaság már együtt volt, csupa bizalmas ismerős, arcukon a várakozás feszültsége. Házigazdánk, aki csak rám várt már, így szólt:

— Fáradjatok a szentélybe!...

Titokzatosan kitárta az ajtót, és egy evőeszközökkel, tányérokkal dúsan felszerelt ebédlőasztalhoz vezetett bennünket. Csodálkozva foglaltunk helyet az asztal mellett, házigazdánk pedig tapssal jelt adott a szobán túlra, majd felénk fordulva így szólt:

— Ismertetem a magyar LSD összetételét, melyet magam próbáltam ki, s mondhatom, hogy a kábulatnak eddig nem ismert határáig jutottam a fogyasztás által. Az összetétel a következő:

L = lecsós szűzérmék, magyarosan

S = sólet, füstölt tarjával

D = disznótoros

Mielőtt a meghökkenés csalódott moraja végigfutott volna sorainkon, nyílt az ajtó, és tálak jelentek meg a háziasszony vezetésével.

Ezzel egyidőben az ételeknek olyan illata töltötte be a levegőt, hogy enyhe kábultság fogott

el. Orrcimpáink kitágultak, nyelőcsövünk izgatott remegésbe jött.

Hang nélkül fogyasztottuk el az L-t, miközben már az S is a terítékre került.

— Ne beszélgessünk, ne gyújtsunk rá, kerüljük a sok kenyeret! — hallottuk házigazdánk utasításait. — Ne nyeljünk mohón, lassan, egyforma tempóban rágjunk-nyeljünk, egy-egy korty vizet igyunk csak közben, így segítjük elő az egyenletes felszívódást. Keveset mozogni, kerülni a hasi légzést. A felszolgálók ügyeljenek arra, hogy senkinek a tányérja ne üresedjék meg, ez lélektanilag a jóllakottság érzését keltheti. Szabaduljunk meg a szoros ruhadarabjainktól!

A fejemben tompa bizsergést éreztem, midőn a D is az asztalra került. Mintha hangyák másztak volna a fülemen ki és be, de egyáltalában nem volt rossz érzés. A sült kolbász elfogyasztása után színes karikák jelentek meg a szemem előtt. Ez már LSD jelenség — jutott eszembe, s a tányéromon a véres és májas hurkák, szivárványszínben tündöklő léggömböknek tűntek.

A mellettem ülő csinos Apáckainé egyszerre nyöszörögni kezdett. Rápillantottam: szemei fátyolosan csillogtak, félig kinyílt ajkai közt egy rövidkaraj csontját szopogatta, keble erősen hullámzott. Szemben velem Kondor, a jellemszínész ült, félig az asztal alá csúszva, csupán a hasa tartotta fenn, a szék és az asztal között. Szeme lecsukva, szája hangtalanul mozgott. Valami klasszikus tragédiából való szerepet alakított, mert a kezében levő villával olykor a levegőbe döfött.

Az asztal innenső felén valaki felkacagott, majd tompa zuhanást hallottam: én estem az asztal alá. Aztán csönd lett.

Jövő héten hozzám jön a társaság, egy kis kokain-partira! A műsoron:

Kaviár vajjal, citrommal

Orjaleves

Kolozsvári töltött káposzta

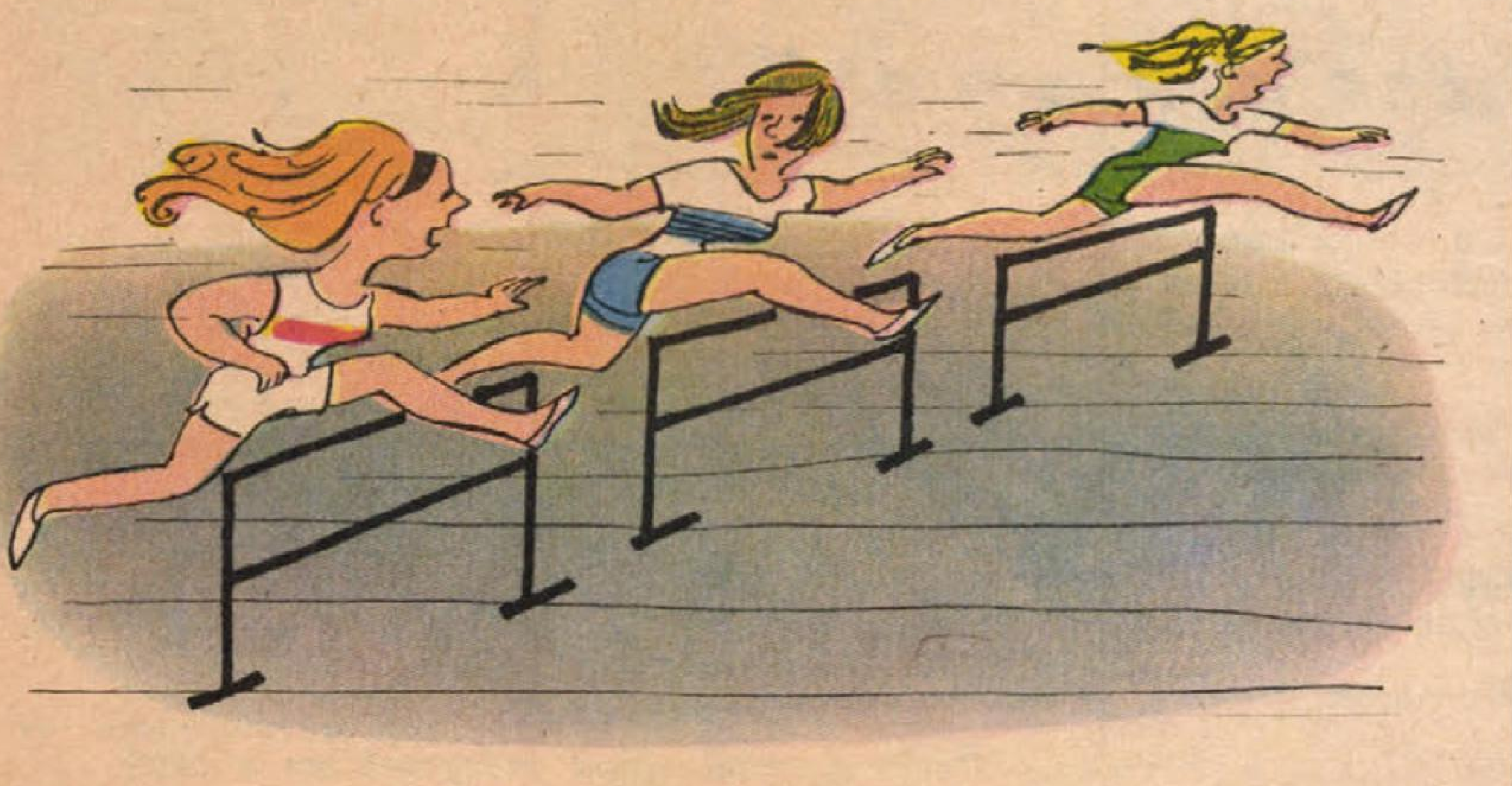
Angol bélszín, burgonyapürével

Ízes palacsinta

Narancskrém

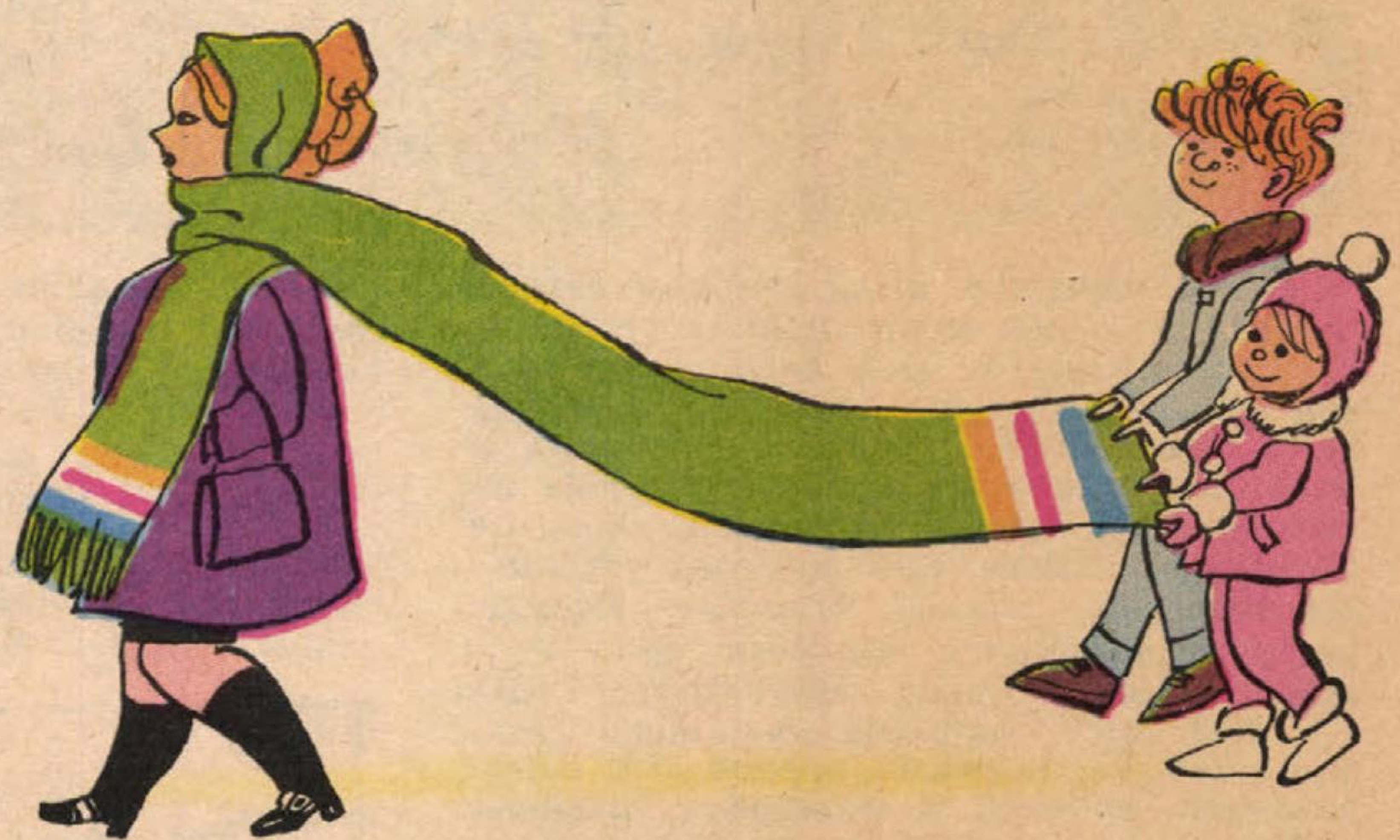
Megkérdeztük Vasvári Annát:

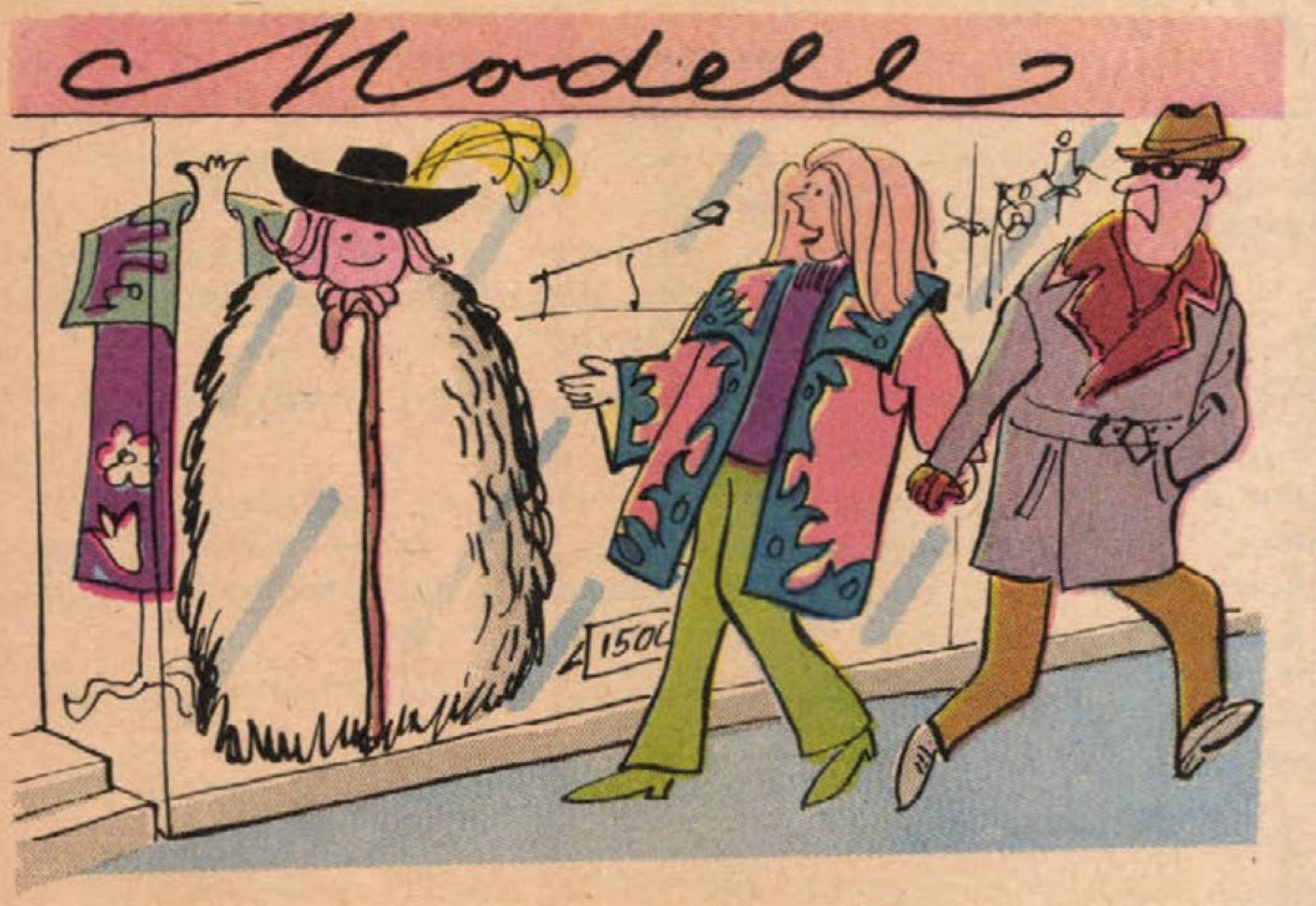
Mit szól a mai divathoz?

...piros szalmakalapja volt, kis fátyollal...

HOSSZÚ SÁL A DIVAT

— Jaj, de édes!

MIVEL FRISSITHETJÜK FEL A KIS FEKETE RUHÁT?

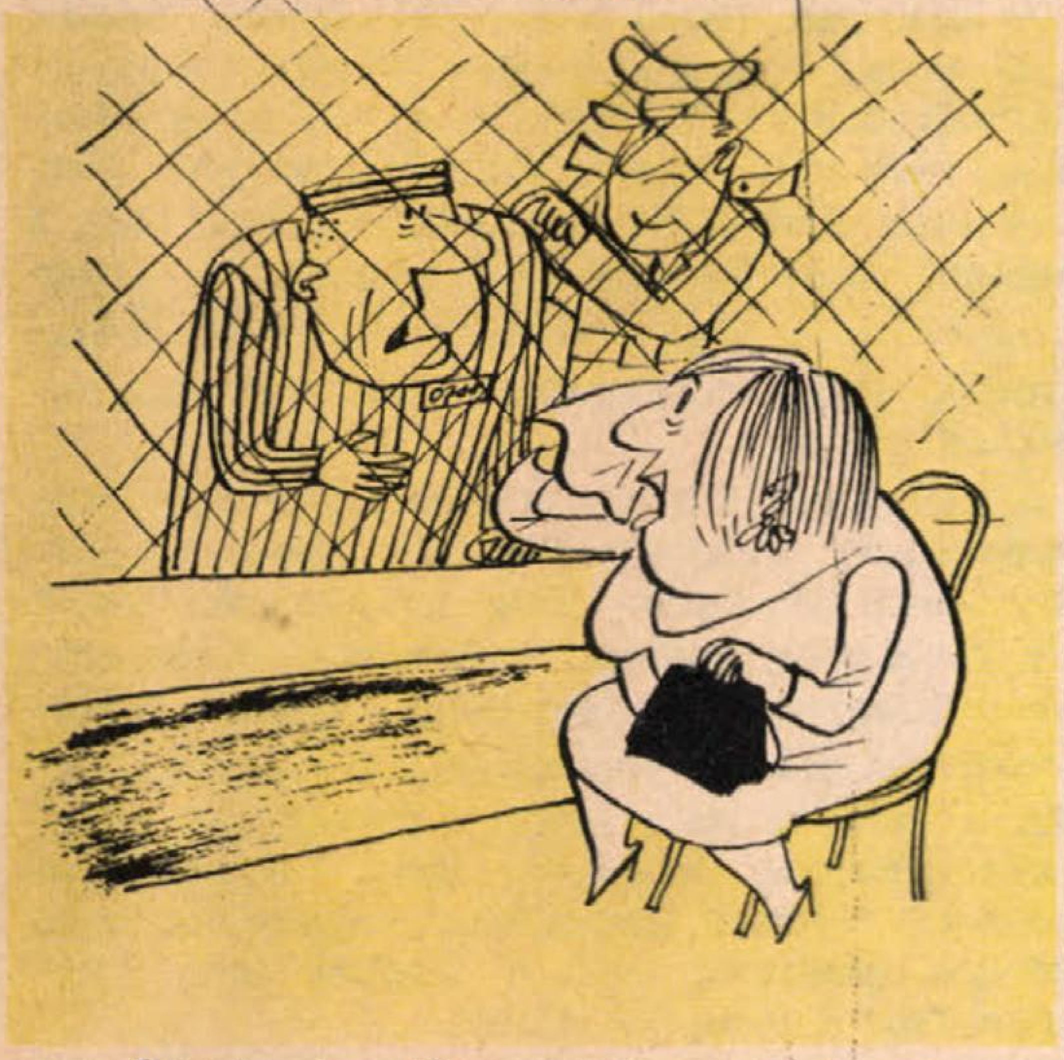

Nerckeppel — Gyönggyel kivarrt csizmával — Koronaékszerekkel — A férjünk nadrágjával

Megkérdeztük Erdei Sándort:

Hogyan vélekedik a férfi és a nő kapcsolatáról?

TÜRELMETLENSÉG

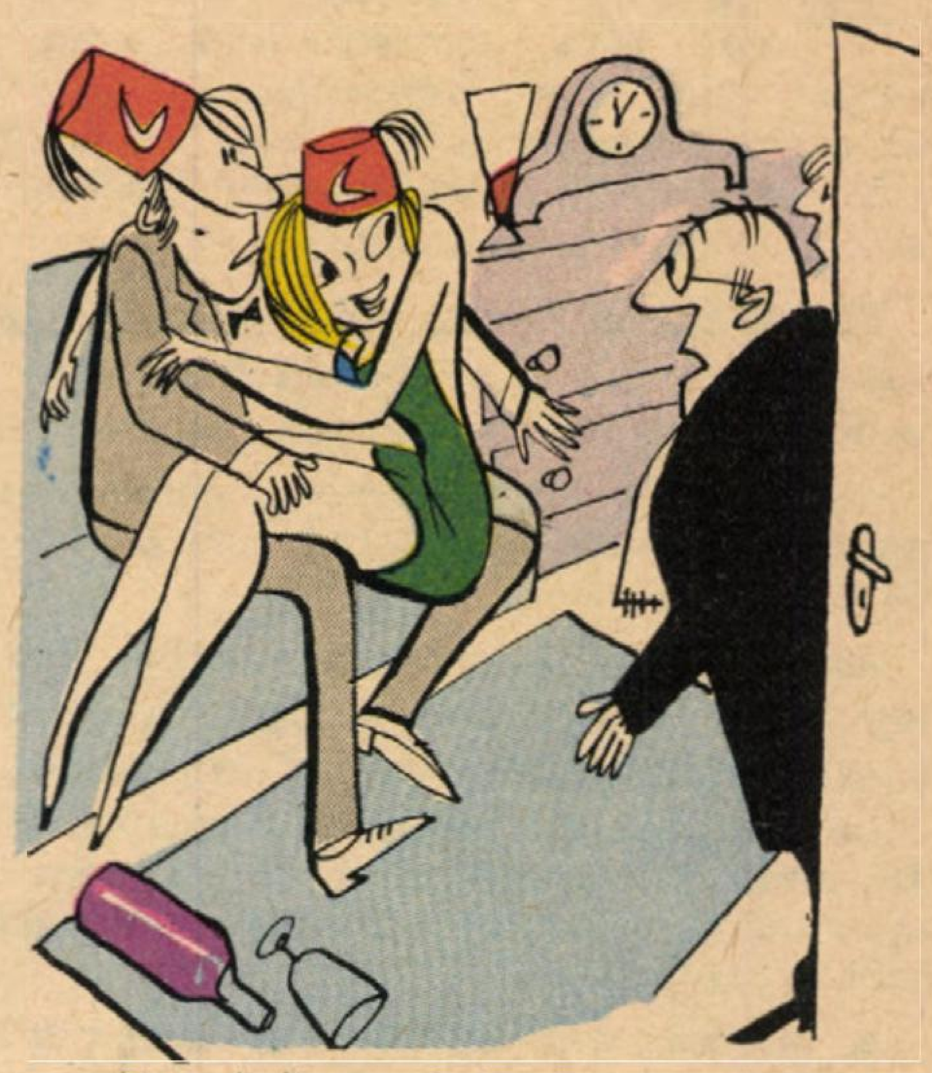
– Röviden beszélj, anyukám, mert letelik a büntetésem...

IGENYES NŐ

– Miért nem fogadtad a köszönését?
– Mert nem tudom, hogy melyik kocsihoz megy...

ÖT PERCCEL ÉJFÉL UTÁN

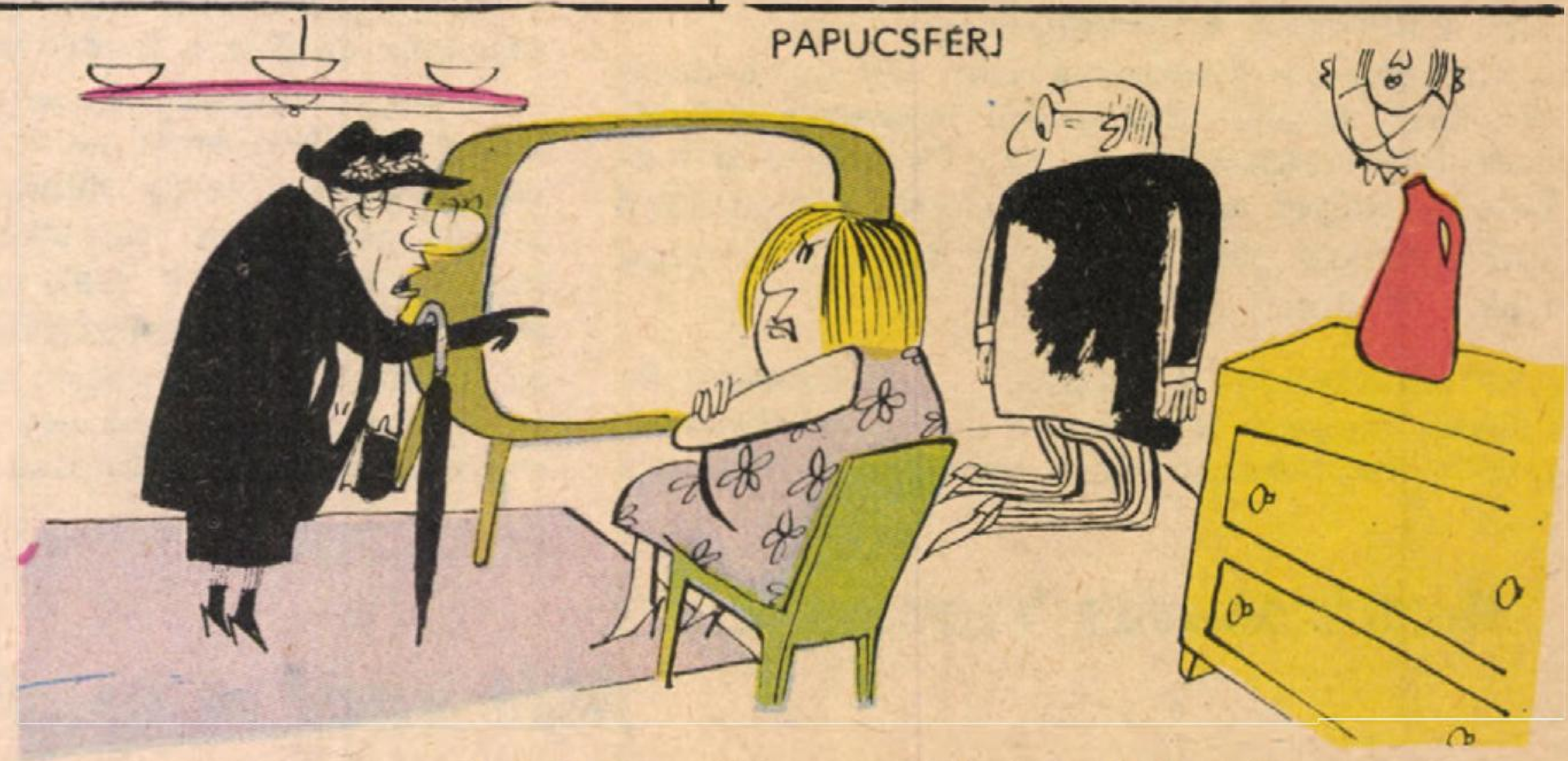

– Nem kell megijedned, apuci, Pistát még tavolyról ismerem...

AZ ELSŐ HŰTLENSÉG

PAPUCSFÉRJ

– A Lajoska miért nem nézheti a tévét...?

Megkérdeztük Sólyom Lászlót:

Hogyan választ hőseinek nevet?

Nincs nehezebb dolog, mint a névadás. Tessék csak megkérdezni az ifjú szülőktől! Pedig ők csak keresztnevet adnak egy tehetetlen kis gyermeknek, aki nem tiltakozik, nevezzék bár Ábelnek vagy Ubulnak, illetve Abigélnek vagy Zulejkának. Ámde mit csináljunk mi, szegény humoristák, akik vezeték- és keresztnévvel, tehát egy egész garnitúrával kell hogy ellássuk hősünket? Ráadásul pedig a mi hősünk általában nem olyan, akivel szívesen vállal névközösséget bárki is. Mert ugye nagyképű, basáskodó, üresfejű, bürokrata, talpnyaló, opportunista, kéjenc, panamista emberek a valóságban nincsenek, azokat csak mi találjuk ki, tehát joggal tiltakozik X. Y., hogy miért az ő nevével illettük, még azt hiszik, hogy... És az ember sohasem tudhatja, hogy akire így — egészen véletlenül ráhibázott, nem bokszoló vagy kazánkovács, vagy a Fő elvtárs unokaöccse-e?

A tömegnevek nem jók, mert akkor pl. nem egy Kovács István vonja felelősségre az embert, hanem egy zászlóaljnyi és ezek között most már egész biztos, hogy ott van a bokszoló, a kazánkovács, a Fő elvtárs unokaöccse, sőt a HKI előadója is, mégpedig nem vagy-vagy, hanem együtt mind.

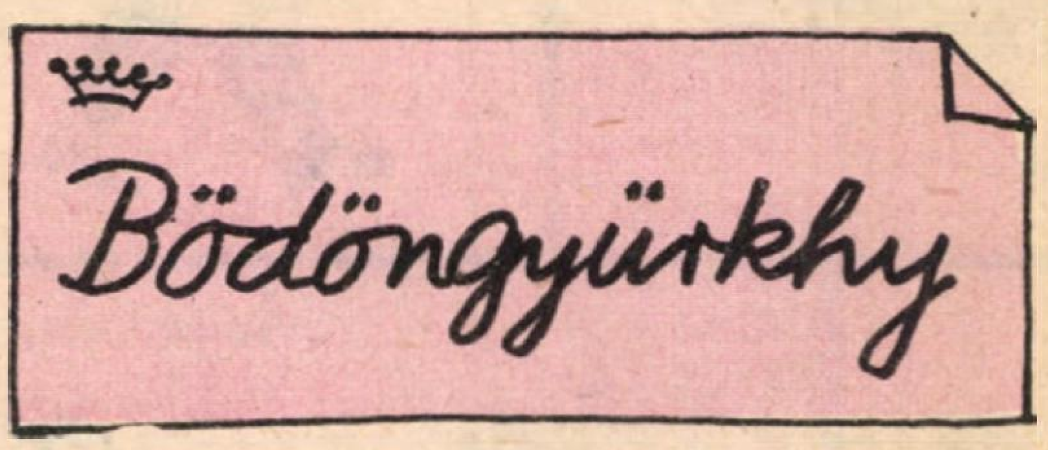
Ezért találjuk ki azokat a lehetetlen neveket, amelyek a valóságban nem léteznek, legalábbis úgy hisszük, mígnem...

Van annak már jó néhány éve, hogy találtam egy csodálatos nevet: Bödöngyürkhy Ábris. Így neveztem azt a régi világból ránk maradt szélhámost; aki van annyira lojális a mi rendszerünk iránt, hogy nem foszt meg bennünket áldásos tevékenységétől. Természetesen a mi rendszerünk hasonlóképp lojális iránta, s megad minden lehetőséget neki, hogy áldásos tevékenységét folytassa.

Még aznap délután, hogy megjelent ez írásom, szólt a telefon és jelentkezett Bödöngyürkhy Gerzson, s kérte, üljek le vele egy feketére a cikkemmel kapcsolatban.

Biztos voltam benne, hogy ugratásról van szó, épp ezért belementem a játékba.

A presszóban kedves kis bácsit találtam a megadott ismertetőjel, vagyis a megjelent írásom fölé hajolva. Bemutatkoztam neki és ő is.

Nem hittem, igazolta magát. A személyazonosságijában ott állt betű szerint: Bödöngyürkhy Gerzson.

Rendelt két dupla konyakot, s miután azt lecsúsztattuk, busa szemöldökét összevonva szólt:

— Kedves szerkesztő úr, amit arról a gazember Ábrisról tetszett írni, az ellen nekem semmi kifogásom nincs. Valóban iyen linkóci egy pasas volt ő, isten nyugtassa, de... — fenyegetően emelte föl az ujját — ön, mint újságíró, már ne is haragudjon, egy kicsit jobban utánanézhetett volna annak, hogy jogosan használja-e a háipszilont. Ugyanis, ha meg tetszett volna nézni az anyakönyvet, látni tetszett volna, hogy őt sohasem illette a háipszilon, ő maximum hosszú űvel írhatta a nevét, ugyanis ő a tiszabecsmereki Bödöngyűrkiek közül való és tudvalevő, hogy a háipszilont csak a család dunakettyfalvi ágazata használhatja.

Újabb két dupla konyakot rendelt a bácsi, majd folytatta:

— Én, mint az utolsó Bödöngyürkhy ezért arra kérem Önt, szíveskedjék a nyilvánosság előtt bennünket, dunakettyfalviakat rehabilitálni, ugyanakkor leleplezni, hogy Ábris jogtalanul használta a háipszilont.

Még kétszer rendelt a bácsi konyakot, aztán... Aztán csak arra emlékszem, hogy a fizető kirángatott az asztal alól és néhány forintot visszaadott a százasomból.

Azután nap mint nap szólt a telefonom, és Gerzson bácsi egyre mérgesebben vetette szememre, hogy még mindig nem állítottam helyre a dunakettyfalvi Bödöngyürkhyek becsületét.

Egy szép napon — szégyellem magam, de örültem a hírnek — olvastam az újságban, hogy meghalt Bödöngyürkhy Gerzson.

Alig telt el a gyászév, egy korrupt bürokrata került a tollam hegyére. Nosza, elneveztem őt Bödöngyürkhy Gerzsonnak.

Megjelent a humoreszkem. Még aznap délután szólt a telefon, jelentkezett Bödöngyürkhy Gerzson, s randevút kért tőlem.

Biztos voltam benne, hogy ugratás, épp azért elmentem.

A presszóban közöltem az ismertetőjel fölé hajló fiatalemberrel, hogy kivel szórakozzon! Ő szó nélkül elővette a személyazonossági igazolványát és az orrom elé nyomta.

És én olvastam a nevét: Bödöngyürkhy Gerzson.

Azelőtt Burghardtnak hívták, de tavaly magyarosított.

— Épp az Ön cikke alapján választottam a Bödöngyürkhy nevet. És ez a hála?

A fizető halászott ki az asztal alól. Nyolc napon túl gyógyultam.

Megkérdeztük Kürti Andrást:

Mit tart az őszinteségről?

KÖZÉRDEKŰ BÍRÁLAT

Kopogtatás, aztán a résnyire tárt ajtónyílásban egy szőke hajú, szeplős képű fiatalember jelent meg.

— Lehetek őszinte? — kérdezte.

— Természetesen — bólintott a vállalat igazgatója, akinek hivatali helyiségében riportkészítés céljából tartózkodtam éppen —, hiszen kitétettem a hirdetőtáblára is. Fáradjon beljebb a kartárs, öntse ki a szívét.

Aztán felém fordult:

— Elnézést, nálunk ma őszinteségi nap van, számíthatunk rá, hogy jó néhányszor meg kell szakítanunk a beszélgetésünket. De talán magának sem érdektelen, ha meghallgatja...

— Persze, hogy nem — feleltem őszinte érdeklődéssel. — Mi a csuda ez az őszinteségi nap?

— Nem eredeti ötlet, az újságban olvastam, egy tésztagyár elnök kezdeményezte. Az a lényege, hogy meghatározott napon a dolgozók közül bárki minden előzetes bejelentés nélkül felkeresheti a főnökség bármely tagját és megteheti közérdekű észrevételeit. Mi most első alkalommal tartunk ilyen őszinteségi napot.

— Nos? — intett a szeplősképűnek.

— Hát... hát én csak arra szeretném felhívni az igazgató kartárs szíves figyelmét, hogy dolgozik nálunk egy rendkívül tehetséges, szorgalmas és megbízható fiatalember, akinek sem a beosztása, sem a fizetése nincs arányban a képességeivel. Bocsánatot kérek az erős kifejezésért, de szinte népgazdasági jelentőségű szabotázs, hogy ezt a nem mindennapi talentumot parlagon hevertetik, és rongyos kétezerrel szúrják ki a szemét.

— Kiről van szó? — érdeklődött felvillanyozottan az igazgató és maga elé húzta jegyzőfüzetét.

— Rólam — felelte a szeplősképű, azzal meghajolt és távozott.

Még be sem csukta maga mögött az ajtót, máris jelentkezett egy új őszinte. Kövér, erősen középkorú hölgy, hóna alatt vaskos dossziéval.

— Lehetek őszinte? — kérdezte, de meg sem várta a választ, az irattartót az igazgató elé csapta. — Tessék, tíz évre visszamenőleg kigyűjtöttem, hogy ki, kivel, mikor. Remélem, végre most már rend lesz ebben a Szodomában.

És úgy vonult ki, mint az igazság angyala.

Összenéztünk az igazgatóval.

— Előre számoltam azzal — mondta mosolyogva —, főleg kezdetben nem csupa nagy jelentőségű, közérdekű ügy merül fel. De csak ha minden tizedik észrevétel lesz olyan, hogy elősegíti vállalatunk jobb munkáját, már akkor is megéri a fáradságot.

Alig fejezte be szavait, ismét nyílt az ajtó.

Jól megtermett férfi volt a jövevény, feszült rajta az olajpecsétes kezeslábas.

— Lehetek őszinte? Nálunk a műhelyben már hónapok óta vitatéma, hogy nagyon el lett szúrva a dolog, amikor pótalkatrészek nélkül érkezett hozzánk az a drága holland fröccsöntőgép. Nem tudjuk használni, csak a helyet foglalja el. Azt is beszélik, hogy az igazgató kartárs személyesen bonyolította le ezt az üzletet, háromszor is kiutazott az egész pereputtyával Amszterdamba, pedig a főmérnöknek kellett volna mennie, az legalább ért valamit a szakmához. És az sem nagyon tetszik nekünk...

— Elég! — kiáltott az őszinteségi nap helyi kezdeményezője rákvörösen. — Azonnal távozzék!

A szerelő vállat vont, kiment.

— Kérem — szólaltam meg félénken —, miért dobta ki? Hiszen épp az a cél, hogy mindenki megmondja a véleményét őszintén.

— Persze — biccentett az igazgató még mindig feldúltan az iménti jelenet miatt. — De ez rám is vonatkozik. Gondolja, hogy nem őszintén vagyok felháborodva?

Megkérdeztük Tót Gyulát:

Mi a véleménye a reklámról?

Megkérdeztük Radványi Barnát:

Mikor szeretett volna élni?

Nosztalgiák

Hamarjában nem is tudnék választani. Az emberiség történetének számos olyan periódusa van, amelyikben szívesen eléldegéltem volna ideig-óráig, huzamosan azonban, azt hiszem, egyikben sem éreztem volna igazán jól magamat.

Gyakorta érzek nosztalgiát például a jégkorszak után. Különösen nyaranta, amikor langyosan kapom a sört vagy a jaffaszörpöt a vendéglőkben. Ám ha belegondolok, hogy esetleg már akkor is olyan rosszul volt megszervezve a tüzelőszállítás és a harisnyanadrágellátás, mint az idén nálunk, akkor azt mondom: köszönöm, nem kérek belőle!

A kőkorszakban sem járt jó világ az irogató emberre, állítólag már akkor is nagy volt a munkaerőhiány és csak nagyon nehezen lehetett hozzájutni egy jó gyors- és ékírónőhöz. Ha pedig saját kezűleg látott hozzá, hogy kőbe petyegtessen egy krokit, rávirradt a bronzkor, mire kész lett vele.

Az ókorról is megvan a véleményem! Különösen a férfi és a nő viszonyát illetően. Mit kellett szenvednie a szegény Trójának azért, mert Párisnak megtetszett Heléna, s elcsalta magával. Hát nem egyszerűbben megy ez manapság? Ha a fiú meglát egy ismeretlen lányt az utcán, aki tetszik neki, csak egyszerűen odaszól:

— Szia, öreglány, nem jössz fel a kéglimre?

Mire a lány:

— Megdumáltál. Megyek! És kész.

A népvándorlás korába azért nem vágyódom vissza, mert abból van részem most is. Lényegtelen különbség, hogy akkor a földgolyóbis egyik pontjáról a másikra vándoroltak az emberek, most pedig csak a Habverőgyárból a Rézüst Művekhez és viceverza.

A kalandozások kora sem vonz, az én koromban, negyvenévesen már ne kalandozzon az ember. Egyébként sem okos dolog buzogánnyal betörni egy kaput, mint egyik kalandozó ősünk, Botond kartárs tette. Az ember aztán hónapokig várhat, míg az Ingatlankezelőtől kijönnek a rést becsinálni...

A lovagkor már jobban imponál. Valahányszor az első leülés után mosogatóronggyá gyűrődik a gyűrtelenített anyagból készült nadrágom, lyukat égetek az ingemre, vagy sóskamártással lecsorgatom a kabáthajtókámat, mindannyiszor visszasírom a lovagi világot. Azok a remek páncélingek, páncélruhák! Azok bezzeg nem gyűrődtek, nem égtek ki, egy darab smirglivel házilag tisztán tarthatta az ember, feleannyi sem volt a Patyolat-számla, mint manapság.

Persze, azért a középkor sem volt fenékig tejföl. Nagyon ésszerűtlenül éltek és gondolkodtak azidőben az emberek. A XV. században élt ősömnek hóbanfagyban ki kellett másznia a Duna jegére, s ott ácsorogni és tülekedni, ha arra akart voksolni, hogy Mátyás legyen a magyarok királya. Csak azért, mert senkinek sem volt annyi esze, hogy rájöjjön: a közönségszavazatokat postai levelezőlapon is be lehet küldeni.

A XVI. századot pedig mindjárt az első harmadában elrontotta az a szerencsétlen kimenetelű mérkőzés, amelyet a mohácsi pályán vívtunk a török válogatottal, s amelynek következményeként hosszú időre kiestünk a Korai Kapitalizmus további küzdelmeiből. (Állítólag, akkortájt így vigasztalták egymást az emberek: Sebaj, több is vész majd Marseille-ben!)

Egy szó, mint száz: nehezen tudom eldönteni, hogy melyik korhoz is vonzódom leginkább. Pillanatnyilag talán a rézkorhoz és a vaskorhoz. Ma ugyanis a főnökömék jönnek hozzánk vacsorára, s nekünk nagyon ki kell vágnunk a rezet, de hónap vége lévén, sajnos, nincs egy vasunk sem...

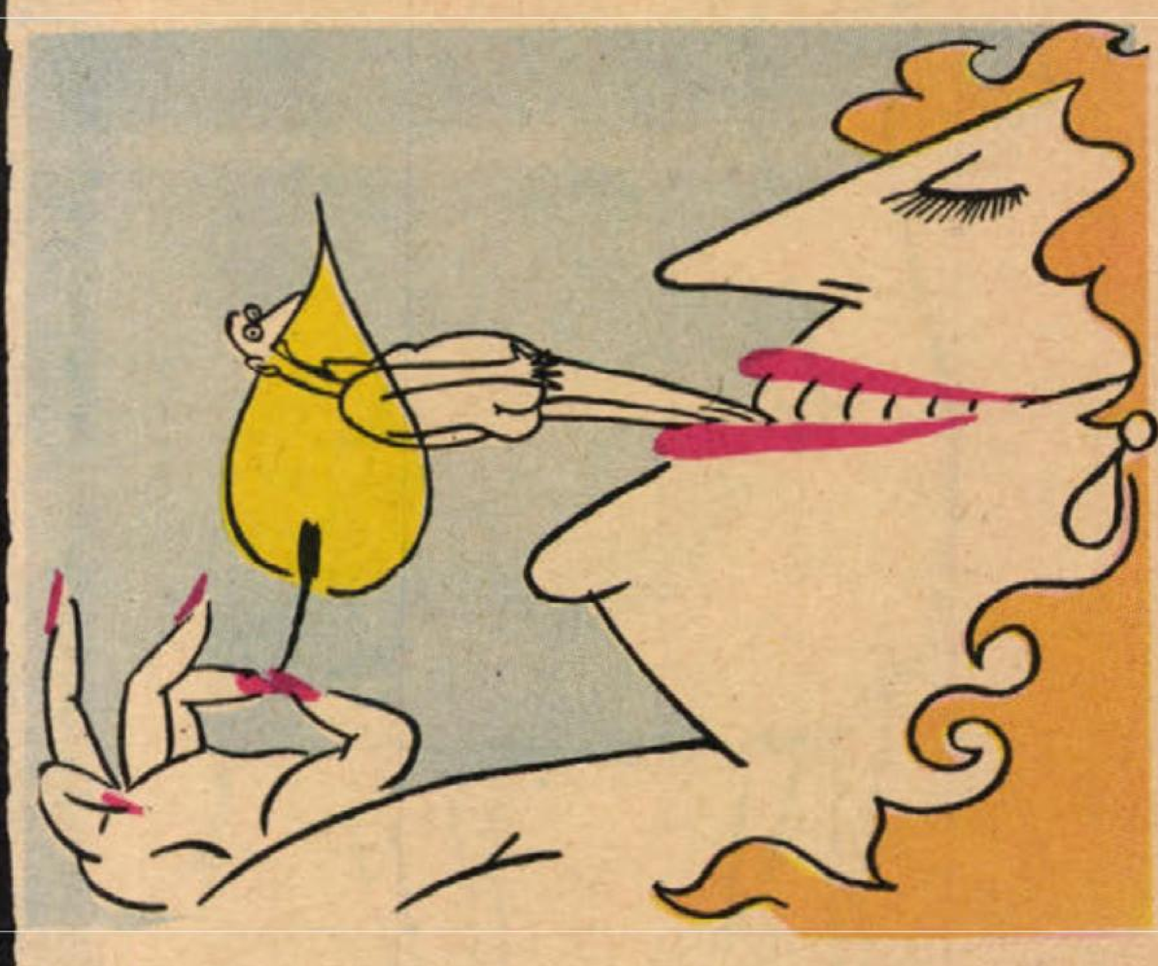
Megkérdeztük Császár Tamást:

Mit gondol a házasságról?

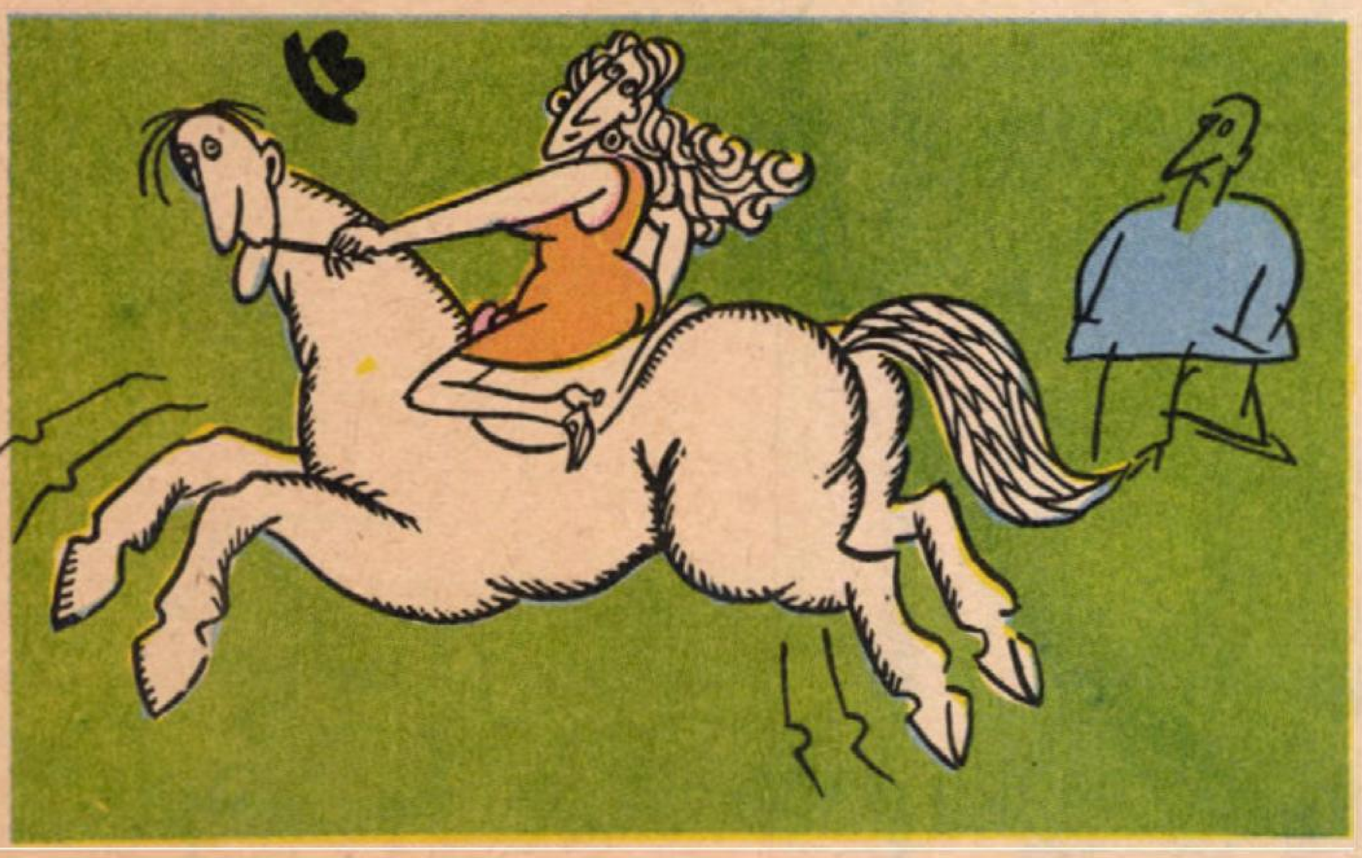
LESEN

ROSSZUL SIKERÜLT HÁZASSÁG

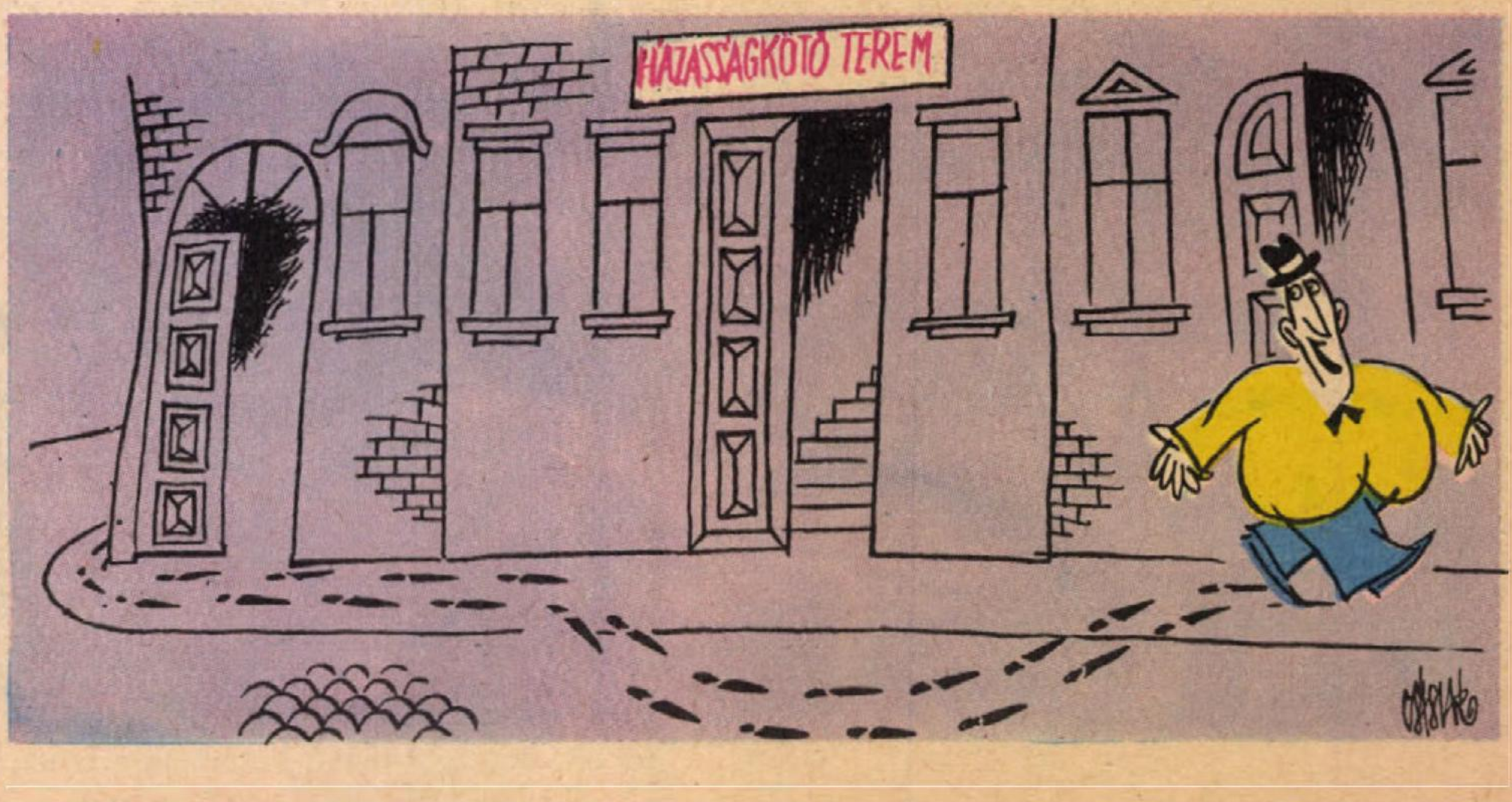

JÓ TANÁCS

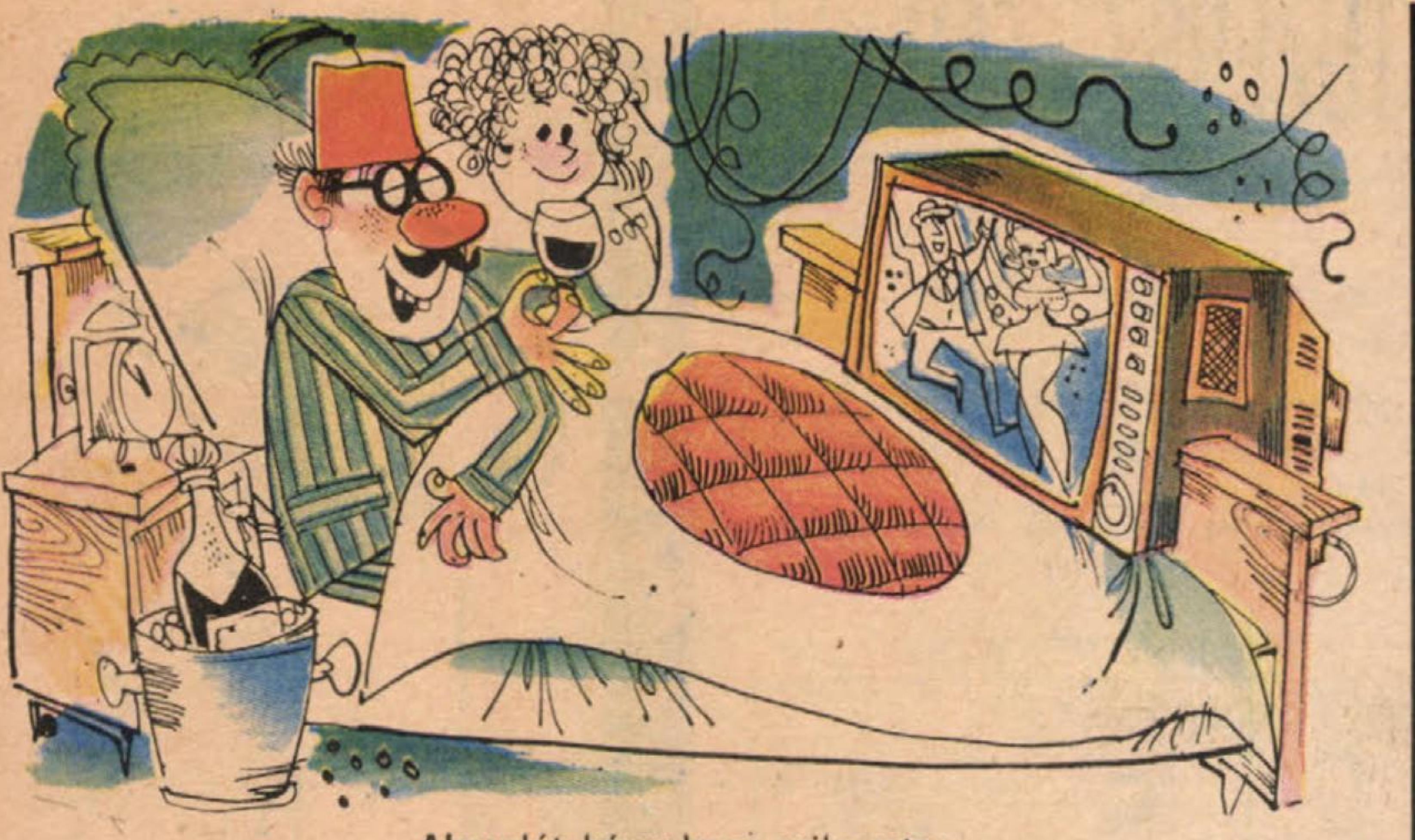
– Házasság után a nők nyeregben érzik magukat. Ne adjunk lovat alájuk...

JOBB FELNI, MINT MEGIJEDNI

Megkérdeztük Endrődi Istvánt:

Mi az abszolút kényelem?

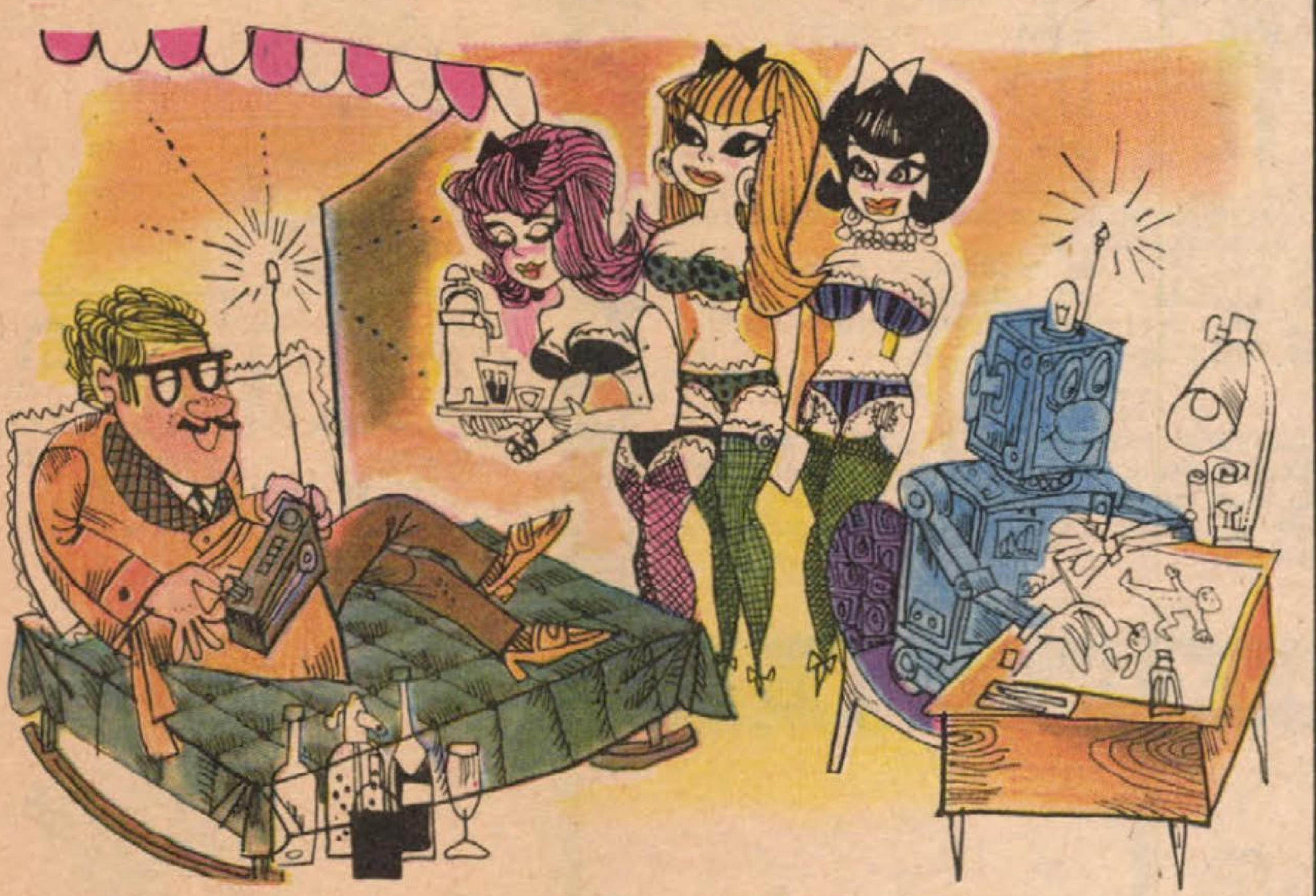
Abszolút kényelmes szilveszter

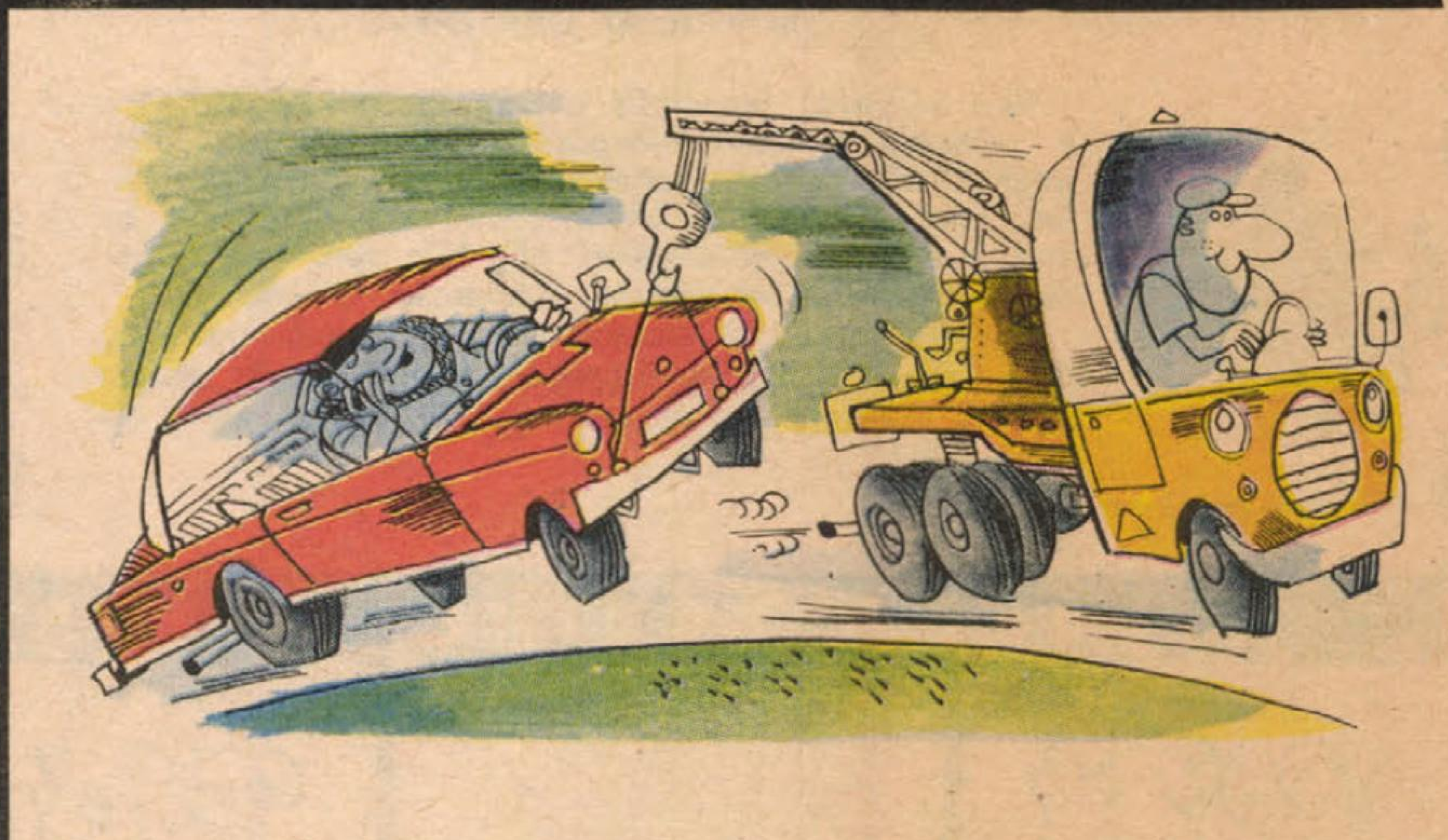
Abszolút kényelmes cipő

Abszolút kényelmes bevásárlás

Abszolút kényelmes munkahely

Abszolút kényelmes autóvezetés

Megkérdeztük Tardos Pétert:

Szokott-e álmodni?

Csak nagyon ritkán szoktam álmodni. Este leteszem a fejem a párnára, és csak reggel, ébredés után veszem fel. Talán csak kéthavonként álmodom valami rövid zavarosat, de azt is nyomban elfelejtem. A napokban szemrehányást is kaptam ezért a szívszerelmemtől:

— Te sohasem álmodsz rólam! Nem is szeretsz engem igazán!

A nők akkor mondanak ilyeneket, ha más problémát nem találnak szerelmi életükben, és én — mit meg nem tesz az ember szerelme kedvéért! — elhatároztam, hogy álmodni fogok. E célból nehéz pecsenyéket vacsoráztam, szilaj homoki bort ittam rá, több, mint ötven forintért megvásároltam a „Rémes történetek" című könyvet, és elalvás előtt azt olvastam. Az éjjel többször is felriadtam, és olyankor mindig mindannyiszor feljegyeztem az álmaimat, aztán szundikáltam tovább.

Íme az álmaim:

JULISKA NÉNI, NEVADA RÉME

Színes, szélesvásznú, végig magyarul beszélő álom. A végtelennek tetsző homoksivatagban lassan úszik előre egy tölcséres kéményű vicinális. Egyszer csak a kaktuszok mögül borostás arcú banditák támadják meg fürge lovak hátán a szerelvényt, élükön nagynénémmel, Juliska nénivel, aki övig érő lengő szakállt visel, és szinkron nélkül beszél spanyolul, miközben flintáját többször is elsüti. Én — hogy a mellettem halottsápadtan ülő szerelmemnek imponáljak — birokra kelek Juliska nénivel. A harc egyoldalú, a fürge szakállas öregasszony csakhamar felülkerekedik, tompa kacajjal fölém hajol, és revolverét a homlokomra fogja.

INGYEN MOZI

Az utolsó pillanatban azonban ördögi ügyességgel felébredtem.

(Előzmények: délelőtt érkezett meg az ünnepekre Juliska néni, és elébe mentem a vonathoz.)

A DZSUNGEL LÁNYA

Óriáskígyó tekeredik le sziszegve a fáról, amelyhez erős indákkal odakötöztek, szerelmemmel, a dzsungel lengeruhás lányával együtt. A színesre pingált bennszülöttek körbetáncoltak, miközben szól a tam-tam dob, és közben száraz rőzséből máglyát raknak alánk. Hirtelen felmentő sereg közeledik. A vezetőjük, egy sovány fickó, erősen emlékeztet a törzsvendéglőm fizető pincérére. Leverik a lázadókat, majd hozzánk lép a vezér:

— Nem parancsolnak egy finom máglyarakást? — és egy gyufával alánkgyújtja a rőzsét. Még szerencse, hogy haláltmegvető bátorsággal felébredtem.

(Előzmények: Az ebédnél elfelejtettem kifizetni a tésztát, a máglyarakást.)

SVÉD SEXFILM

Tipikus tévé-álomfilm. Színhely: egy szoba, bútorzata: egy széles heverő, rénszarvas bőrrel fedve. Ketten heverünk rajta: én és egy lány. A lány izmos, fiatal és élni vágyó. Semmi párbeszéd, az ujjak üzennek, a bőr beszél, a szemekből vágyakozás sugárzik. És aztán, amikor kezdett izgalmas lenni a dolog — akár csak néhány évvel ezelőtt a filmeken —, átvágás, ez esetben ébredés.

Amikor ezt az álmot elmeséltem a szerelmemnek, féltékenyen megkérdezte:

— Az a nő én voltam?

— Nem tudom — válaszoltam —, nem mutatkozott be és nem láttam az arcát! Hja, ezek a mai modern álmok!

Azóta nem köszönök Juliska néninek, a főpincérnek nem adok borravalót, szerelmem otthagyott és egy külkeressel alva tanul szerb—norvég nyelvet.

Hát érdemes álmodni?...

ELHANYAGOLT HÁZAK

– Miért csinálnak hóembert az udvarra?
– Hátha felsöpri az udvart . . .

DRÁGUL AZ ORRSZARVÚ

Van bizonyos ármozgás a nagyvadak világában is. A brüsszeli állatkert igazgatója amiatt panaszkodott, hogy 13 000 dollárt fizettek egy rinocéroszért. Az értékes állatot az indiai Shillongban vették. Két éve az orrszarvú ára a jelenleginek alig fele volt. Ma ugyanolyan minőségű orrszarvúért kétszeresét kell fizetni.

Egyesek szerint a lelkiismeretlen spekuláció verte fel az árakat. Íme, a könnyű meggazdagodás egyik módja: fel kell vásárolni a rinocéroszokat, és két év múlva eladni őket!

RÉBUSZ

103. sz. rejtvényünk megfejtése:

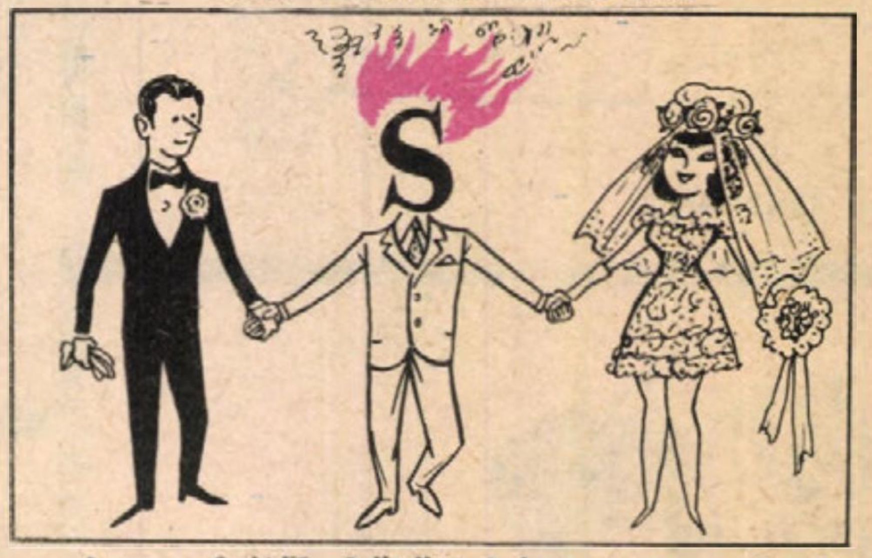
TÜZÉRSZ ZADOS

Tisztátalan

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Csillik Mihály, Szeged, Madách u. 2.
Monéth Lajos, Bp., XII., Mátyás kir. u. 15/a.
Szalai Anna, Perkáta, Dózsa út 13.

105. REJTVÉNYÜNK

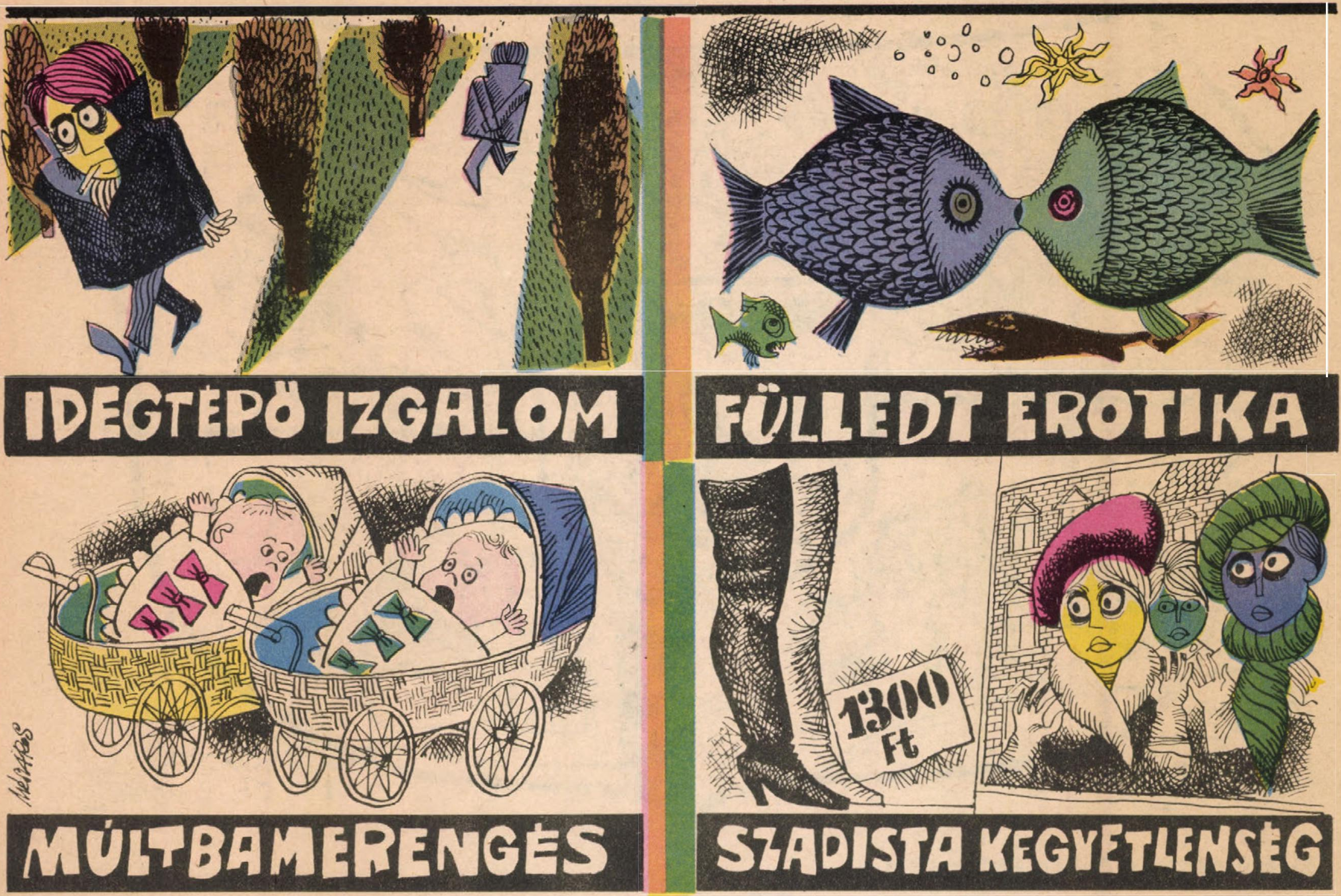
A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 5-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Megkérdeztük Mészáros Andrást:

Mi kell egy modern filmhez?

Megkérdeztük Palásti Lászlót:

Érdemes-e törtetni?

Az orvos megvizsgálta az előadót.

— Mitől gyengült le ennyire? Nagyon magas a vérnyomása, a pulzusa szapora, a keze is reszket.

— A fluktuáció az oka. Úgy kezdődött, hogy egyszer régen gyomorfekélyem volt, akárcsak a főosztályvezetőmnek. Ismeri, doktor úr, az ilyesmit. Elmeséltem főnökömnek a szimptómákat, azt, hogy milyen orvosságokat használok, milyen a diétás étrendem, mi jó, mi rossz, és ő mohón leste szavaimat. Minek folytassam? A kedvence lettem. Akkor léptettek elő a hivatalban előadóvá. Így kezdődött a kálváriám. A főosztályvezetőt elhelyezték, és utódának a hideg víz volt a hobbyja. Én a kedvére akartam járni, és egy szép napon megjelentem a Lukács hideg medencéjében, hogy ott találkozzam vele. Nagyon megörült nekem, de mielőtt kamatozott volna a hideg víz, őt is más beosztásba helyezték. Én viszont tüdőgyulladást kaptam. Amikor újra bementem a hivatalba, megtudtam, hogy az új főosztályvezető szenvedélyes turista.

— Erre maga is hegyeket kezdett mászni.

— Eltalálta, kedves doktor úr. Ha látta volna, hogy mennyire megörült nekem, amikor Csillebércen találkoztunk! Persze, én tudtam, hogy melyik a kedvenc kirándulóhelye.

— Aztán őt is áthelyezték?

— Igen. Mielőtt valami hasznom lett volna a hegymászásból, amit sohasem szerettem. Merevek lettek a tagjaim, és nemcsak hétfőn, de még szerdán is dögfáradt voltam, és mindez semmiért.

Jobb besorolás...

— Kezdem érteni, hogy miért került ilyen állapotba. Remélem, nem szokott rá az alkoholra? Maga képes lett volna az új főnök kedvéért leinni magát.

— Szerencsére az új főosztályvezető csak táncolni szeretett.

— Erre maga?

— Egy tánctanári munkaközösségben megtanultam táncolni. Nagyon örült, amikor az Astoriában meglátott csörögni. Megdicsért és kijelentette, hogy a tánc a legüdítőbb sport és javítja a munkakedvet. Az enyémet nem javította. Olyan izomlázam volt, mint a hegymászásnál. Szerencsére a fluktuáció segített. Áthelyezték magasabb beosztásba.

— És most? Mit csinál, ha ejtőernyős főnököt kap? Elmegy ejtőernyős tanfolyamra? Vagy ha hobbyból békaember lesz az új főosztályvezető?

— A doktor úr nagyon megijesztett. Belátom, az egészség fontosabb, mint a jobb besorolás.

— Félek, hogy maga ismét kísértésbe fog jönni.

— Igyekszem erős lenni.

— Remélem! Szedje ezeket a tablettákat! Sok pihenés és vitamin.

A beteg két hét múlva újra jelentkezett. Jobban nézett ki, arca sugárzott.

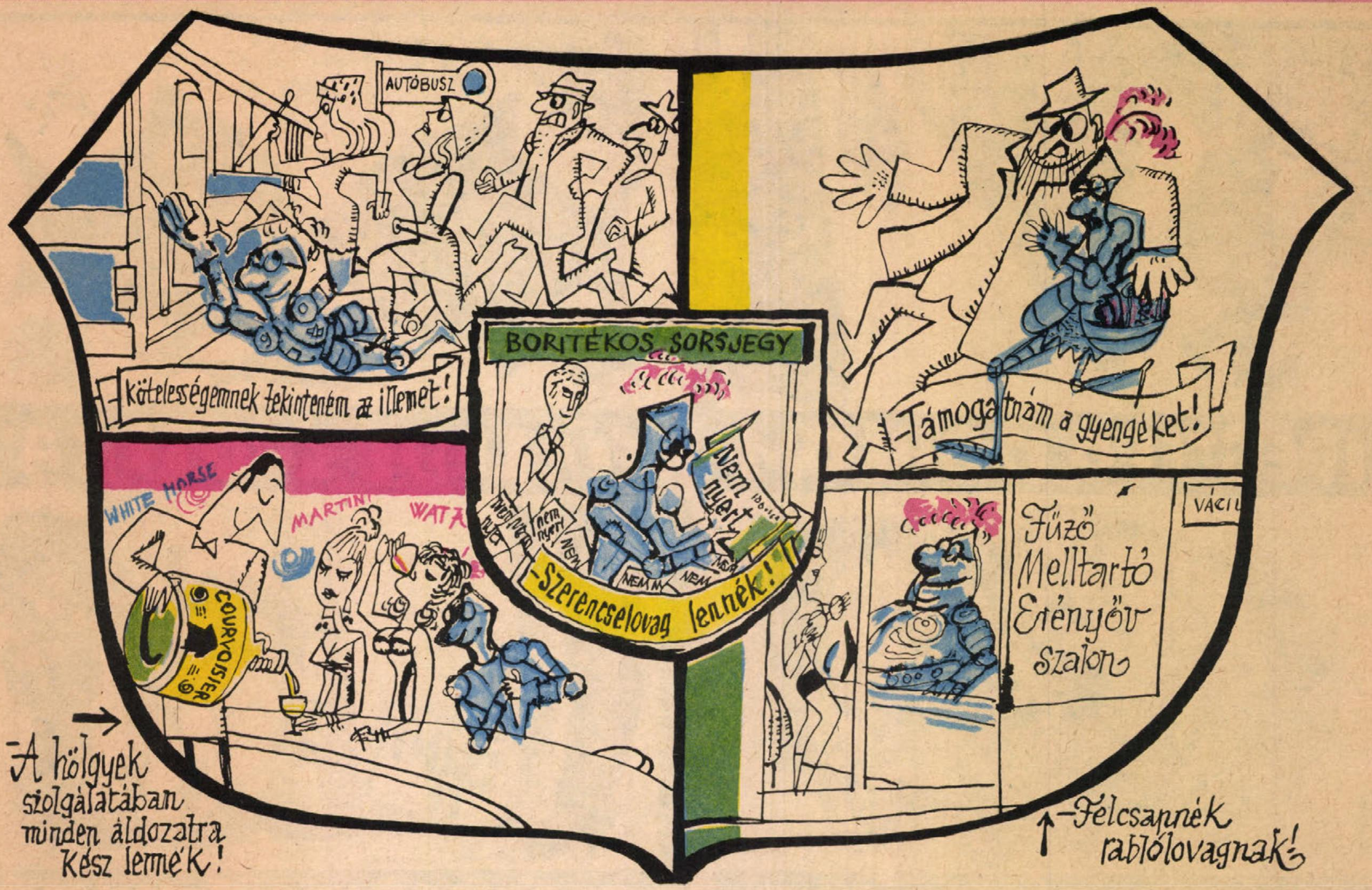
— Na, milyen az új főnök?

— Remek ember! Egyetlen szenvedélye van, a dominó. Már a partnere vagyok...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta INDEX: 25.504
Készült ofszet eljárással, Ultraset 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.4403 2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

Megkérdeztük Szűr-Szabó Józsefet:

Mit tenne, ha lovag lenne?

Megkérdeztük Fülöp Györgyöt:

Milyennek képzeli az életet a Holdon?

